

Clark Darlton

KOSMICKÁ PAST

Přeložila Michaela Škultěty

1.

V prostoru stálo obrovité slunce, ohnivě rudé a s rozsáhlými protuberancemi. V jeho těsné blízkosti, na první pohled téměř neviditelný, intenzivně zářil bílý flíček. Představoval bílého trpaslíka, který v součinnosti se svou oběžnou rychlostí kompenzoval gravitační pole červeného obra. Ani rudá hvězda však nestála ve vesmíru pevně. Společně se svým bílým trpasličím průvodcem obíhala středový bod, který soustavě sloužil jako gravitační centrum.

Ve skutečnosti se však nejednalo o sluneční soustavu, neboť zde neexistovaly planety. Byla tu jen dvě relativně nepatrná kovová tělesa, jež obíhala obě hvězdy po různých drahách.

Blížil-li se někdo k soustavě zvnějšku, narazil nejprve na menší z obou těles. Byla to černá koule s průměrem sto třicet metrů. Její povrch pohlcoval světelné paprsky. Jednalo se o speciální vesmírnou loď Halut'anů Icho Tolota a Fancana Teika.

Blíže oběma sluncům obíhala gravitační střed větší koule CREST IV, neznámá loď Pozemšťanů, jež se nyní zdržovala v galaxii M-87, více než třicet milionů světelných let od Mléčné dráhy.

CREST IV byla sice neznámá, nikoli však ztracená. Stále ještě existovala naděje, že Pozemšťané odhalí tajemství, jak překonat nesmírnou vzdálenost do domovské galaxie.

Ačkoli loď obíhala obě slunce docela klidně, v jejích útrobách vzrůstalo napětí. Dokonce ani Perry Rhodan a Atlan, jindy ztělesněný klid, nedokázali zcela potlačit vzrušení. V tuto chvíli byli odsouzeni k nečinnosti, zbývalo jim jen čekat a to se jim nelíbilo.

Také mezi členy posádky byla patrná nervozita. V mužstvu se rozmáhaly hádky a do vlasů si kvůli hloupostem vjeli dokonce i nejlepší přátelé.

Krise neminula ani Guckyho. Obvykle vždycky dobře naladěný myšob se zamračeně vynořil ze skladu se sáčkem napůl rozmražené mrkve. Měl už dost věčných koncentrátů a konzerv, a tak bylo zcela přirozené, že si obstaral nové zásoby své nejoblíbenější potravy. Protože došel k názoru, že mu trocha tělesné námahy udělá jen dobře, neteleportoval se. A když zahrnul za roh, srazil se s pracovním robotem.

Gucky se zapotácel a upustil sáček, ten se otevřel a mrkev se rozlétla na

všechny strany. Robot se prudce zastavil. Jeho pozitronický mozek nejspíš začal pátrat po datech Pozemšťana vysokého jen sto centimetrů a s rezavě hnědou srstí. Zdálo se, že Guckyho data nenašel. Nehýbal se z místa. Zato myšob opatrně o tři kroky ustoupil. Vztekla se na robota podíval a začal vyjmenovávat všechny nadávky, které se v průběhu posledních čtyř set let naučil od Bullyho a jiných Pozemšťanů. Na robota to však neučinilo sebemenší dojem.

„Ty zrezivělá krabice," uzavřel nakonec Gucky kanonádu. „Nemůžeš dávat pozor? Nejspíš se ti rozteklo pár nervových zakončení. A teď mi laskavě pomoz posbírat tu mrkev!"

Robot se nepohnul.

„Aha, tobě se nechce! Já ti něco povím: jestli jsi unavený, naleju ti do převodovky celou láhev oranžády, a uvidíš, jak budeš najednou zase čilý! Není nic lepšího než čerstvé vitamíny. Dokonce i pro roboty."

Představa, že by místo maziva musel pracovat s oranžádou, vyvolala u robota paniku. Mlčky se otočil a zamířil pryč. Gucky se za ním chvíli díval, ušklíbl se a začal sbírat rozházenou mrkev. Dělal to nejjednodušším možným způsobem: Držel před sebou otevřený sáček, zaměřoval pohledem jednotlivé mrkve a telekineticky je nutil vrátit se na místo, z něhož mu tak nečekaně unikly. Bavilo ho to. Náhle ho však vyrušil hlas; „Copak, chceš nám na hlavní chodbě založit plantáž? To by bylo v rozporu s lodním řádem!"

Gucky klidně dopravil do sáčku obzvláště velkou mrkev a pak se otočil. Muž, který za ním stál, byl skoro dva metry vysoký a měl Široká ramena. Na

sobě měl zelenou uniformu Sboru mutantů a tvář se mu černě leskla. Myšob si založil pravou tlapku v bok. Levou pevně svíral svůj sáček.

„Ty strašidlo! Jak si to představuješ, takhle se tu plížit? Jiného by na mém místě trefil šlak. Buď rád, že mám v pořádku krevní oběh!"

Teleportér Ras Čubaj se široce usmál.

„Ono to ale vážně vypadá dost komicky, jak tu lezeš po podlaze a sbíráš mrkev. Proč jsi ji vůbec rozházel?"

Gucky mu vyprávěl o srážce s robotem a poprosil ho o pomoc při lovu zbývajících zelenin. Dobrák Ras, jeden z myšobových nejlepších přátel, mu bez váhání vyhověl. Když byli konečně hotovi, otevřely se náhle jedny z mnoha dveří a na chodbu vyšel mladý poručík z technického personálu. Udiveně na ně zažíral, zamračil a prohlásil: „Co to má znamenat? Co to vyvádíte před mou kabinou?"

„Drž mě, Rasi," zabručel Gucky. „Tenhle mladík je na první akci, a mně, ostřílenému kozákovi, by chtěl něco vykládat! Drž mě, nebo ho tím sáčkem s mrkví praštím po hlavě!"

„Jen klid," doporučil mu Ras. „A vy, můj milý poručíku, byste se raději měl vydat za svými povinnostmi, místo abyste se staral o věci, do kterých vám nic není."

Poručík pokrčil rameny a odpochodoval. Gucky na přítele lítostivě pohlédl.

„Škoda," zamumlal. „Vypadal by tak legračně v obou uších a v puse mrkev..."

„Máš ty věci jíst, a ne si s nimi hrát!" poučil ho Ras a odtáhl ho pryč.

Ne všechna setkání v lodi probíhala tak klidně jako toto. V hangáru moskytů se do sebe pustili dva staří kamarádi, oba dva mechanici. Kdyby nezasáhli přítomní piloti, určitě by došlo i na krev. Příčinou hádky byl jediný šroubek. Oba mechanici tvrdili o tom druhém, že ho neutáhl.

V kuchyni vytil mladý kadet nešťastnou náhodou horkou polévku kuchaři na nohy, načež mu kuchař vrazil facku.

Radiocentrála na tom nebyla jinak. Kadet Majer neustále tvrdil, že přijímá impulzy, zatímco vedle něj sedící kadet Miller neslyšel ani pípnutí. To vedlo k prudké výměně názorů, jež nakonec vyústila málem v násilí.

Zabránil mu pouze příchod Arkonidana Atlana,

„Něco nového?" otázal se klidně, když vstoupil dovnitř. „Máte spojení s Halut'any?"

Ukázalo se, že spojení s Icho Tolotem funguje bezvadně, avšak 'Halut'an oznámil, že od Inženýra ze základny Agena Trumba nepřišla žádná zpráva. Nebylo to nic překvapivého, Rhodanovo ultimátum obdržel teprve před několika málo hodinami.

Atlan radistům poradil, aby se nedali

ničím rozptylovat, a vydal se do Rhodanovy kabiny.

První administrátor už na něj čekal. Seděl za psacím stolem a pokynul směrem k židli.

„Posaď se. Bude dobré, když si ještě jednou projdeme všechny body.

Možná tak spíše uhodneme, jak bude Inženýr ze základny reagovat na naše ultimátum. Hlavní věc je, aby ten bluf vzal vážně." Atlan se posadil. Všiml si, že Rhodanův psací stůl pokrývá hromada výkresů a poznámek.

„Vidím, že jsi pracoval," řekl a ukázal na papíry. „Agen Trumb o naše ultimátum zná teprve čtyřicet hodin. Myslím, že se nemůže rozhodnout sám. Naše zpráva na něj musela pokud našemu blufování uvěřil zapůsobit jako šok. Halut'ané jsou pro něj Bestie, výplody pekla. Myslí si, že je v téhle galaxii vyhubil, a najednou se dozví, že jsme objevili planetu obydlenou Bestiemi. Otázka zní: Jak Agen Trumb zareaguje? Našel jsi možnou odpověď?"

„Právě že ne. Všechno závisí na tom, zda on nebo jeho nadřízení vezmou naše blufování vážně. Pokud ne, budou naše namáhavé přípravy k ničemu. Ale ať už nám věří nebo ne, musíme počítat s tím, že se nás pokusí přelstít.

Jenže je tu ještě další problém." „Jaký?"

„Mutanti. Už jsme je několikrát nasadili a je otázka, zda jejich činnost zůstala nepovšimnuta. Jestli protivník tuší nebo dokonce ví, že na palubě máme parapsychicky nadané bytosti, zařídí se podle toho. Ale zpátky k našemu blufu. Právě jsem se vrátil z astronomického oddělení, kde jsem si obšrně povídal s vědci. Hovořili jsme o našich přistáních na planetách, kde jsme nabírali Čerstvou vodu a stříleli buvolý. V obou případech se jedná o planety, které jsou Inženýrům ze základny a Budovatelům centra neznámé. Můžeme tudíž předpokládat, že v M-87 existuje ještě dost světů, které nebyly probádány ani civilizovány. Poradili jsme se s pozitronikou a nechali propočítat data. Podle počítače existuje v M-87 dalších dvě stě milionů soustav s odhadem pěti sty tisíci obyvatelnými světy se světy, které ještě nebyly objeveny. Naše tvrzení, že jsme našli planetu Bestií, tím nabývá na věrohodnosti. Agen Trumb to bude vědět."

Atlan pomalu přikývl. Rhodan a Pozemšťané toho nechtěli po Budovatelích centra, jak si vládci galaxie M-87 říkali, mnoho. Pouze žádali, aby byli uznáni za mírumilovné a rozumné tvory, kteří se do této galaxie dostali nedobrovolně a netouží po ničem jiném, než po návratu do domovské Mléčné dráhy. Protože však k tomu neměli technické prostředky, měli jim je Budovatelé centra poskytnout nebo alespoň zapůjčit.

„Musíme se vžít do jejich situace, Perry. V naší Mléčné dráze pochopitelně nemáme tak pevně propojenou sociální strukturu, na jakou jsme narazili tady. Na jednu stranu jsem docela rád, na druhou stranu má náš uvolněný řád i nevýhody. Přesto předpokládejme, že k nám jednou pronikne neznámé gigantické těleso, z něhož se vyklube nebezpečný protivník. Nevěřili bychom v tom případě i my, že se jedná o invazi? Neptali bychom se: jak může taková loď prosit o pomoc, když dokázala překonat vzdálenost třiceti dvou milionů světelných let? Musíš připustit, že naše vysvětlení, jak jsme se tu ocitli, nezní příliš věrohodné. Nedůvěru Agena Trumba tedy plně chápů. Možná se to změní, až si budeme moci promluvit s někým z jeho nadřízených."

„Nevím, jestli by to něco změnilo. Jak znám Agena Trumba, dávno už se s Budovately centra spojil. Jde jen o to, jaké rozkazy dostane. A především jde o to, jestli nám uvěří tu planetu Bestií. Všechno jsme připravili, abychom jim mohli předložit důkazy a není možné poznat, že ty důkazy jsou falešné. Jen musíme dostat možnost s nimi vyrukovat. Víc jsem tím ultimátem ani dosáhnout nechtěl. Počkáme ještě jeden den a pak něco podnikneme."

„A co?" zajímal se Atlan.

Rhodan jen pokrčil rameny.

Uplynulo dalších čtyřiaadvacet nekonečných hodin.

Rhodan uvedl CREST IV do stavu nejvyšší pohotovosti. I když Agen Trumb

a jemu podřízené jednotky Dumfriů vojenského národa kulovité galaxie M-87 neměli o poloze vlajkové lodi ani tušení, bylo třeba počítat s náhodným odhalením. Stát se to mohlo i v lokalizačním stínu dvojitého slunce, zvláště když se ono dvoj slunce nacházelo jen 1,3 světelného roku od planety Dwellion.

Kulovitá galaxie M-87 se vyznačovala dobře uspořádanou sociální strukturou. Každý národ plnil úlohu, jež odpovídala jeho schopnostem. Tak se stalo, že byli Dumfrioové, vzpřímeně se pohybující bytosti připomínající pozemské želvy, nasazeni jako vojáci. Neměli jinou povinnost než chránit M-87 před cizími útoky a udržovat pořádek v rámci galaxie, Dominantní roli hrály bytosti, které zevnějškem připomínaly Haluťany. Byly však menší a i jinak se od Haluťanů drobně lišily. Pozemšťanům bylo od počátku jasné, že zde existuje souvislost. A pak bylo tajemství vyřešeno. Před mnoha desítkami let stvořily genetické pokusy takzvané „Bestie“, jež se navlas podobaly dnešním Haluťanům. Tyto Bestie měly vlastnosti, které přivedly celou státní strukturu M-87 na pokraj záhuby. Nebylo tedy divu, že byly vyhubeny. Část jich však uprchlá do Magellanových mračen a odtamtud se později dostaly do Mléčné dráhy.

Vše nasvědčovalo tomu, že v kulovité galaxii M-87 už žádné Bestie nežijí. Náhlá přítomnost Icho Tolota a Fancana Teika tudíž zákonitě vyvolala paniku.

Rhodanovi se nepodařilo přesvědčit Inženýra ze základny Agena Trumba, že Haluťané nemají se svými předky, Bestiemi, už nic společného.

To se však ukázalo jako výhoda, pokud šlo o Rhodanovo ultimátum Agenu Trumbovi. Strach z Bestií se musel vystupňovat do neuvěřitelné paniky, když se Agen Trumb a Dumfrioové dozvěděli, že údajně existuje celá planeta plná těchto nestvůr.

A Rhodan pohrozil, že se k planetě Bestií vydá a postará se o to, aby znovu zaplavily galaxii M-87 a šířily hrůzu.

7. dubna 2436 konečně obdržela halutská loď zprávu od Inženýra ze základny. Agen Trumb potvrdil příjem ultimáta a zdvořile Rhodana vyzýval, aby se co možná nejdříve objevil na planetě Dwellion a osobně s ním jednal. Zaručoval mu volný pohyb a nerušený návrat.

To bylo vše.

Rhodan okamžitě svolal poradou v důstojnické jídelně. Klidným hlasem informoval přítomné o poselství Inženýra ze základny. Pak se posadil a pohlédl na své muže.

„Co si o tom myslíte? Rád bych slyšel vaše mínění.“

Jak očekával, názory se velice různily. Kolísaly mezi radostným souhlasem

a tvrdým odmítnutím návrhu. Na CRESTU IV bylo jen zřídka možné slyšet tolik různých představ.

Rhodan si je trpělivě vyslechl a nakonec řekl: „Už jsem o tom hovořil s Atlanem. Pochopitelně nehodláme přistoupit na tak průhlednou výzvu. Po zkušenostech s vládci tohoto hvězdného systému by bylo nezodpovědné spolehnout se na pouhý slib. Sdílím tedy názor těch, kdo se vyslovili pro odmítnutí nabídky. Na druhou stranu však sdílím i mínění těch, kdo ji chtějí přijmout. Navrhuji proto zvolit zlatou střední cestu vyslat na Dwellion spáče jet, ne však s Atlanem a se mnou na palubě. Potřebuji proto dobrovolníky. Jedním z nich, a to bych rád zdůraznil, by měl být telepat. V tomto bodě není výběr příliš velký. Druhý dobrovolník bude muset spáče jet pilotovat a v tomto ohledu jednat zcela samostatně. Potřebujeme osvědčeného důstojníka. Bude mě zastupovat u Inženýra ze základny."

"I když se jednalo o nebezpečnou akci, všichni přítomní zdvihli ruce.

Rhodan se usmál.

„Nic jiného jsem ani nečekal, pánové, ale z nejrůznějších důvodů si myslím, že bychom tímto úkolem měli pověřit majora Čaje Kulua. A s ním Johna Marshalla, který, jak vidím, zvedl obě ruce. Kdo bude třetím mužem na palubě, zřejmě už ani oznamovat nemusím. Dávno prozkoumal mé myšlenky a je o všem informován. Musím ale říct, Gucky, že nevypadáš právě nadšeně. Tobě se nechce, maličký?"

Gucky, který seděl mezi Atlanem a Rasem Čubajem, zavrtěl hlavou.

„Nedá se zrovna říct, že by se mi ne

chtělo. Jsem jen nedůvěřivý. Přece si nemyslíš, že by ten Inženýr ze základny byl natolik hloupý, aby čekal, že se zjevíš osobně. Počítá s tím, že pošle zástupce. Na tom nejspíš založil svůj plán."

„Nemůžeš se vyjádřit jasněji?"

Gucky znovu zavrtěl hlavou.

„Jasněji to nejde. Když poletíme Kulu, Marshall a já, bude to přesně to, co Agen Trumb očekává. Vsadím se o co chceš. Nesmíš zapomínat, že mu radí nejlepší psychologové téhle galaxie. Jak víme, jedná se o skvělé specialisty. Jsou zvyklí na nejrůznější národy a nebude pro ně těžké prozkoumat lidskou mentalitu a zařídit se podle toho. To je vlastně jediná příčina mých pochybností. Na druhé straně má celá věc i výhodu: Víme, že se máme chytit do pastí. Jsme tedy připravení a můžeme jednat odpovídajícím způsobem. A když tak o tom přemýšlím dobrá, souhlasím."

Rhodan se souhlasně usmál.

„Víš, že jsem vždycky vyslechl tvou radu a že si jí velmi vážím. Myslím však, že se v tomto případě mylíš. Agen Trumb ví, že jsme aktivní a pohotoví. Je zcela možné, že předpokládá, že se dostavím osobně."

Gucky pokrčil rameny.

„Jak myslíš, Perry. Na výsledku to stejně nic nezmění. Kdy vyrazíme?“
„Za hodinu. Vy tři ještě půjdete ke mně do kabiny. Dám vám film, který jsem dostal od Icho Tolota. Vysvětlím vám, o co jde.“ Vstal a naznačil lehkou úklonu, „Děkuji vám, pánové. Stav pohotovosti na CRESTU IV trvá i nadále.“

Když se shromáždili v Rhodanově kabině, vzal První administrátor ze zásuvky roličku filmu a položil ji na stůl.

„Tento film sestavil Icho Tolot. Nejedná se o lacinou trikovou montáž, nýbrž o skutečné, nezfalšované záběry. Tolot mi to příliš nevysvětlil, vím jen, že jde o nějakou halutskou sportovní akci. Koná se na praplanetě, která by klidně mohla ležet právě tady, v M-87, a právě to budete pochopitelně tvrdit Agenu Trumbovi. Viděl jsem několik scén a mohu říci, že působí úžasně právě.“

John Marshall povytáhl obočí.

„Opravdu myslíte, že na to Inženýr ze základny naletí? Proč by měly divoké, necivilizované Bestie pořádat zrovna sportovní akci? Nebylo by lepší ukázat

Je v boji s divokými zvířaty?“

„Možná takové scény neměl Tolot k dispozici kdo ví? Ale mohu vás ujistit, že boje gladiátorů ve starém Římě jsou ve srovnání s tímhle jemné škádlení. Film na Agena Trumba zapůsobí. A zcela jistě zapůsobí na Dumfrie, kteří mají z Bestií naprosto panickou hrůzu. Vsadím se, že se nemine účinkem.“
Major Čaj Kulu se zeptal:

„Jak máme ten film předat? Osobně?“

„Pochopitelně ne. Na palubě spáče jetu je projektor. Stačí, když do něj film vložíte a necháte ho běžet. Bude automaticky vysílán a bude možné ho přijímat kdekoli. To je také účel celé taktiky. Nemá ho vidět jen Agen Trumb, ale i Dumtrievé kroužící v hlídkových lodích kolem soustavy Dewel. Je možné, že propukne panika. Jakmile odvysíláte film, pohrozíte Agenu Trumbovi, že jestli nepřijme naše podmínky, spojíme se Bestiemi. Může zareagovat různými způsoby. Rád bych vám teď vysvětlil, jak se podle jeho reakcí zachováte vy.“

První administrátor hovořil skoro půl hodiny. Nakonec prohlásil: „Guckyho samozřejmě nesmí nikdo vidět. Musí se na spáče jetu ukrýt, protože je možné, že se nebudete na CRESTIV vracet sami. Počítám víceméně s tím, že Agen Trumb pošle zmocněnce. Tvou úlohou, maličký, bude zasáhnout v případě nouze a dopravit Kulua a Marshalla do bezpečí. Jestli vše půjde hladce, budeš prostě něco jako černý pasažér. Nemusíš se proto rozčilovat, tvoje úloha je tak jako tak nanejvýš důležitá. Už jen tvá přítomnost poskytne Kuluovi a Marshallovi dostatek jistoty, takže se nedopustí chyby. Je to jasné?“

Gucky mlčky přikývl.
O dvacet minut později odstartovali.

2.

Planeta Dwellion byla drahou planetou žlutého slunce Dewel, normální hvězdy typu G! První planeta byla neobyvatelným žhavým peklem. Vzdálenost soustavy od centra kulovité galaxie M-87 činila třicet tisíc světelných let.

Samotný Dwellion měl v průměru téměř čtrnáct tisíc kilometrů. Díky mimořádně rychlé rotaci měl velice plochý povrch. Nejvyšší hory neměřily víc než šest set metrů. Přitažlivost činila 1,41 g. Průměrná teplota byla po.měrně vysoká, totiž 32 °C. Většinu povrchu tvořila vodní hladina, a tak dosahovala vlhkost vzduchu značných hodnot. Planeta měla pouze dva kontinenty, ale oceán byl posetý miliony malých a ještě menších ostrůvků. Města na planetě neexistovala. Její obyvatelé, Afanové, žili v budovách připomínajících pavilony, roztroušených .po obou kontinentech. Skupiny pěti či šesti budov už byly zvláštností.

Afanům se říkalo „Hledači vnitřní pravdy“. Byli psychology galaxie M-87 a jejich vůdce se jmenoval Luro Movan. Říkalo se mu také „První hledač“.

Afanové se lidem podobali pouze vzdáleně. Měřili většinou něco přes dva metry, byli velmi štíhlí a měli čtyři paže a dvě tenké nohy. Kůži měli stříbrnou, na kloubech Šupinatou. Měli velké hlavy, tvarem připomínající žárovky.

Čtyři oči se táhly od spánku ke spánku a zajišťovaly enormně velké zorné pole. Afanové měli Čtyři prsty na nohou i na ruku. Oblékali se do volných, pestrých hávů podobných tórám.

Jejich nejvýraznějším rysem byla dvě tykadla po straně hlavy. Většinou byla složená a vypadala jako turban. Mohla se však vztyčit, a pak měřila zhruba metr. Horní konce se vějířovitě rozdělovaly do stovek tisíc nejjemnějších nervových vláken.

Pomocí tykadel dokázali přijímat intervalové kmitání a pětidimenzionální impulzy, vyzařované buňkami. Nebyli však telepaty.

Čaj Kulu a John Marshall seděli za kontrolním pultem spáče jetu a jakmile minuli loď Halut'anů, přešli do lineárního prostora. Kurs je vedl pryč od dvoj slunce a soustavy Dewel. Řídili se tak Rhodanovou radou, aby směrem letu v žádném případě neprozradili, kde se ukrývá CREST IV.

Po první lineární etapě změnili směr a znovu vstoupili do lineárního prostora. Když se opět vrátili do Einsteinova vesmíru, nebyli ani padesát světelných let od soustavy Dewel.

Znovu museli změnit směr a propočítat kurs. Pak se připravili na třetí etapu. Blížili se k soustavě Dewel z opačného směru než původně. Na

panoramatické obrazovce bylo jasně vidět žluté slunce Dewel. Zdánlivě těsně vedle něj, ve skutečnosti však vzdálené více než světelný rok, stálo rudé dvojslunce. Bílý trpaslík nebyl vidět.

"„Spousta ech," poznamenal John Marshall. „Dokonce trochu moc, řekl bych. K tomu radioimpulzy běžného druhu.

a hyperimpulzy. Přitom jsme ještě několik světelných hodin od Dwellionu. Buď jsou veškeré radiostanice na planetě neustále v provozu, nebo se tam vybavují velitelé několika stovek lodí. Možná dostala strážná flotila posily." „Brzy se to dozvíme," mínil major Čaj Kulu.

John Marshall se marně pokoušel oddělit jednotlivá vysílání, aby byla srozumitelná. Zato se na zaměřovači obrazovce objevil mimořádně silný impulz, zobrazený ve formě kvadratické ozvěny. Mohlo jít pouze o záření energetického štítu.

"„Mohl by to být umělý satelit ale předtím tam nebyl," řekl Marshall. „V každém případě jde o těleso, které se rychle pohybuje kolem planety Dwellion. Pravděpodobně se nachází ve volném pádu na oběžné dráze. Rozměry musí být značné, když jsme ho zaznamenali na tuhle vzdálenost. Mám ale ještě další ozvěny, menší. Možná bitevní lodi. Bojím se, majore Kulu, že se musíme připravit na překvapení."

"„Jaký drah překvapení máte na mysli?"

"„Vyčkejme," zněla odpověď' .

Letěli asi půl hodiny, než byli objeveni zaměřovacím systémem Dwellionu. V jazyce kulovité galaxie M-87, takzvaném centrální nydiomu, byli vyzváni, aby zpomalili let. Dále byli ujištěni, že prstencem hlídkových lodí neprojdou.

Zatímco major Kulu prudce snížil rychlost, pokoušel se John Marshall znovu identifikovat velké echo. Mělo skutečně kvadratickou formu a boční délka činila osmdesát pět kilometrů. Pokud se nejednalo o přirozený asteroid, ale o uměle vybudovanou vesmírnou stanici, byl to bezpochyby zázrak techniky.

"„Myslím si," řekl John Marshall, „že to bude jedna z těch pevností. Už je známe, ale tahle je obzvlášť velická."

Prolétli prvním strážním prstencem a blížili se k Dwellionu. Záhadný útvar byl brzy vidět na obrazovkách a pak i pouhým okem. Skutečně se jednalo o mimořádně velkou pevnost. Čtvercová základní deska, silná více než kilometr, poskytovala obytný prostor pro celý národ. Z ní se zdvihaly stavby a obranná zařízení. Měly nejrůznější formy a pohled na ně naháněl husí kůži.

"„Něco tak šíleného jsem ještě neviděl," vypískl Gucky.

Celou pevnost halil kulovitý energetický štít, podle dosavadních zkušeností Pozemšťanů nepřekonatelný. Kdyby se do ní Gucky pokusil teleportovat,

zmizel by v hyperprostoru.

Oba telepati přijímali myšlenkové impulzy, které však nepřicházely z pevnosti, nýbrž z tisíců bitevních lodí, jež spolu s pevností kroužily kolem planety. Všechny měly tvar válce, největší z nich byly až tři kilometry dlouhé a měly v průměru pět set metrů. Příd' byla kónicky protažená, zatímco zád' se trychtýřovitě rozšiřovala.

„Perfektně se na nás připravili," prohlásil major Čaj Kulu. „Jestli tahle past sklapne, ven už se nedostaneme."

„Kdyby nás zajali, moc by jim to nepomohlo. Chtějí Rhodana a CREST IV Nemyslím, že bychom se měli bát."

„A mně jdou na nervy ty podivné lodě," oznámil jim Gucky.

„Mimochodem, cítím teď úplně zřetelně myšlenkové impulzy..."

Marshall se otočil.

„Na tvém místě, Gucky, bych teď raději zalezl. Nevíme, jestli Inženýři ze základny nemají k dispozici přístroje, jimiž by mohli prozkoumat naši loď. Nevíme, jestli nás teď nevidí. Navíc si myslím, že se s námi brzy spojí..."

Gucky se zatvářil otráveně. Vůbec se mu nelíbilo, že má v této akci hrát vedlejší roli, ale věděl, že jeho přítel má pravdu. Mlčky tedy přikývl a zmizel z můstku.

Najednou umlklo veškeré vysílání a pak se ozval hlas slyšitelný na všech vlnových délkách. John Marshall si ho dobře pamatoval patřil Agenu Trumbovi, Inženýru ze základny. Poznal by ho mezi tisíci.

Agen Trumb řekl: „Snižujte dál rychlost a u pevnosti úplně zastavte. Čekajte na další instrukce."

John Marshall udiveně pohlédl na majora Kulua.

„Zvláštní. Vůbec se nezeptal, jestli je na palubě Rhodan. Že by to považoval za samozřejmost?"

Čaj Kulu pokrčil rameny.

Ani Rhodan nemohl tušit, jakou radu dostal Agen Trumb od psychologů z planety Dwellion. Afanům bylo zcela jasné, že se po zkušenostech, jaké s obyvateli galaxie M-87 učinil, nikdy dobrovolně nevydá do protivníkovi moci. Inženýr ze základny tudíž dobře věděl, že na malé pozemské lodi není Perry Rhodan osobně, ale nanejvýš jeho vyslanec. Nepovažoval proto za nutné se ptát.

Spáče jet se přizpůsobil rychlosti pevnosti a zastavil. Začalo další dlouhé čekání.

Když se Agen Trumb znovu spojil s Johnem Marshalllem, podle očekávání se rozzářila obrazovka.

Agen Trumb vypadal jako malý, křehce stavěný Halut'an. Měl dvě silné nohy a čtyři paže. Měřil asi dva metry. Hlava se podobala polokouli, na níž se od spánku ke spánku táhly čtyři oči. Pod zářivým, průsvitným rouchem

svítila sněhobílá pleť. Na prsou se mu třpytilo dvacet modrých kamenů uspořádaných do kruhu. Označovaly vysoké postavem svého nositele. Dalším znakem byl asi dvacet centimetrů vysoký kužel upevněný pomocí přísavky na holé Inženýrově hlavě. Ve skutečnosti se jednalo o projektor ochranného pole.

„Nepočítal jsem s tím, že by se ke mně obtěžoval Perry Rhodan osobně," zahájil

Agen Trumb rozhovor. „Předpokládám, že jsi zmocněn vyjednávat jeho jménem. Pravděpodobně jsi v dostatečné míře informován o všech skutečnostech a můžeš mi dát odpovědi na mé otázky."

„Proto jsem tady," odvětil John Marshall stručně, ale zdvořile. „Obdržel jste naše ultimátum. Jak zní vaše odpověď?"

„Počkej chvíli," požádal ho Agen Trumb a ustoupil. Vedle něj se objevila další osoba, která se mu na první pohled velice podobala. Marshall však okamžitě poznal rozdíl. Ten druhý měl dvaadvacet modrých kamenů.

„Kdo je to?" zeptal se.

Agen Trumb ustoupil o další dva kroky, takže neznámý teď vyplňoval většinu obrazovky a řekl: „Mámi tu čest představit ti Kiboshe Baiwoffa. Je mým přímým nadřízeným a požívá titulu druisant. Dovolíš-li, sám ti vysvětlí důvody své přítomnosti."

John Marshall neodpověděl. Pouze přikývl a Čekal.

Druisant přistoupil ještě blíž ke kameře. Když začal mluvit, oba Pozemšťané si uvědomili, jak šikovně volí slova a jak vznešeně se vyjadřuje.

„Mé jméno je Kibosh Baiwoff, jak ti již Inženýr ze základny Agen Trumb sdělil. Rád bych požádal o prominutí kvůli všem těm komplikacím a musím se přiznat, že jsem se o událostech dozvěděl teprve nyní. Přispěchal jsem z pověření Budovatelů centra, abych osobně zahájil jednání s tebou.

Dosavadní nedorozumění mě mrzí, a rád bych tě ujistil, že se podobné akce již nebudou opakovat. Byl jsem sice informován Agenem Trumbem, ale přesto bych tě poprosil, abys mi fakta ještě jednou zopakoval."

John Marshall si musel přiznat, že ne něj druisantův zjev a způsob řeči udělaly silný dojem. Již sama skutečnost, že se dostavil s přímým pověřením Budovatelů centra, se mu zdala důležitá. Poprvé se

Pozemšťanům podařilo navázat kontakt s vládci kulovité galaxie M-87.

Vztah mezi nimi byl dosti nejasný. Nebylo to přímé nepřátelství, nedalo se však mluvit ani o přátelství. Obě strany neskřývaly vzájemnou nedůvěru a využívaly každou možnou příležitost, jak toho druhého napálit. I nyní měl John Marshall nepříjemný pocit, že se pohybuje na velmi tenkém ledě.

Klidným hlasem vyprávěl o osudu vlajkové lodi CRESTU IV, jak ji neznámá moc zahнала do M-87 a její posádka se marně pokouší najít cestu

zpět do Mléčné dráhy. Otevřeně přiznal, že k tomu potřebují pomoc Budovatelů centra. Dále Rhodanovým jménem slíbil, že Pozemšťané nemají jiný cíl, než tuto galaxii opustit a už se nikdy nevrátit. Kromě toho druisanta ujistil, že také oba Halut'ané si vášnivě přejí vrátit se domů. To, co se odehrává v M-87, je nezajímá.

Kibosh Baiwoff naslouchal a Marshalla ani jedinkrát nepřerušil. Když se telepat odmlčel, bylo ticho. Marshall se marně pokoušel Číst druisantovy myšlenky.

Impulzy byly chráněné mentálním blokem.

Konečně Kibosh Baiwoťf promluvil; „Věřím vám Pozemšťané. Jestli vám však uvěří Budovatelé centra, to je jiná otázka. Budou se mě ptát na důkazy. Pokud mě Agen Trumb informoval správně, takové důkazy existují. Myslím důkazy pro to, že jste skutečně objevili planetu, na níž žijí Bestie. Nechci vám zamlčovat, že tyto Bestie představují pro naši civilizaci nesmírné nebezpečí. Sdělíte-li nám souřadnice toho světa, prokážete nám velikou službu. Jsem oprávněn vám jménem Budovatelů centra nabídnout, že vám jako odměnu za tuto informaci umožníme let zpět do vaší vlastní galaxie/' Marshall kývl na majora Kulua. Halutský film už ležel v projektoru. Stačilo stisknout tlačítko.

„Jsme připraveni poskytnout vám důkazy o existenci takové planety. Natočili jsme tam film, který vám ukáže, že i takzvané Bestie jsou schopné vytvořit vlastní kulturu a civilizaci. Říkám vám to již nyní, abyste později nebyl příliš překvapený. Neměli jsme pochopitelně dost příležitostí k natáčení, ale podařilo se nám zachytit velkou sportovní akci. Stačilo by vám to jako důkaz našeho tvrzení?"

„Jistěže ano. Organizovaná sportovní akce přece jen dokazuje vysoký stupeň kultury a civilizace. Předpokládám, že nám film nyní promítnete. Agen Trumb a já se zdržujeme v mé pevnosti. Naše přijímače jsou zapnuté, stejně jako přijímače všech velitelů našich branných sil. Nebudeme tedy jedinými svědky. Začněte/"

Major Kulu na dvě či tři vteřiny zaváhal, pak stiskl tlačítko projektoru. Film začínal pohledem z vesmírné lodi na zelenou planetu pokrytou džunglí. Přibližovala se. Planeta měla několik kontinentů obklopených oceánem a skupinami ostrovů. Vesmírná loď mířila na největší kontinent, na jehož okrajích bylo možné rozeznat obrysy několika pobřežních měst. Následující scéna ukazovala hordu Halut'anů ozbrojených všemi možnými předměty. Komentář byl v bezchybném centrálním idiomu, takže mu Inženýři ze základny i Dumfriové bez problémů rozuměli. Vyplývalo z něj, že prvním úkolem „Bestií" je skolit největší příšery džungle. I na Johna Marshalla udělal film obrovský dojem. Bylo nemožné zjistit, kde se planeta džunglí nachází. Ležela někde v Mléčné dráze a byla poměrně

neznámá. Haluťané ji používali jako místo výletů a dějiště svých dobrodružství nebo sportovních klání. Organizovali tam dokonce hromadné výpravy, a když mladý Haluťan pocítil nepřekonatelnou touhu složit mečem nebo kyjem ještěra, nestálo mu na této planetě nic v cestě, ba mohl za to dostat i vyznamenání.

Scéna se znovu změnila.

Na pralesní mýtině se vyhříval snad tři metry dlouhý ještěr. Jeden ze sportovců ho objevil a plížil se k němu zezadu. V první chvíli si Marshall myslel, že se zmýlil, ale pak v dobrodruhuvi s mečem poznal svého přítele Icho Tolota. Nyní bylo jasné, jak se k filmu dostal. Natočil si svůj vlastní zápas.

I když ještěr vypadal neobyčejně líně, pohyboval se velmi mrštně. Ale Icho Tolot nebyl o nic pomalejší. Namířil špičku meče na hrud' nestvůry a než se zvíře nadalo, vrazil do něj meč až po rukojeť. Tolot uskočil a přesvědčil se, zda byl úder smrtelný.

Bylo po všem.

Bojovník zastrčil zakrvácený meč do pochvy, sklonil se k mrtvému ještěrovi a zdánlivě bez námahy si ho přehodil přes rameno a odcházel.

Další scéna ukazovala obrovitou, ale primitivně postavenou arénu, v níž na své oběti čekalo asi padesát Haluťanů ozbrojených kyji a meči. Připomínalo to boje gladiátorů ve starém Římě. Na tribunách se tísnily davy diváků. Arénu obklopovala palisáda a oči diváků se upíraly na vysokou, hrubě ohoblovanou bránu.

Pak se brána otevřela a dovnitř byly vháněny oběti. Na první pohled vypadaly jako Dumfriové, i když byly poněkud větší. Marshall věděl, že to nemohou být Dumfriové, neboť film byl natočený v Mléčné dráze. I tyto bytosti však připomínaly želvy, ovšem pohybovaly se na šesti nohách. Později se ukázalo, že jsou schopny běhat i na čtyřech, a dvě přední používat k obraně.

Dřevěná brána se zavřela. Boj začal.

Haluťané se rozdělili a pak se s dřevěnými kyji a meči vrhli na želvy, tolik podobné Dumfriům. John Marshall si dovedl představit, jaký dojem musely tyto kruté scény učinit na Inženýry ze základny a také na Dumfrie. Při představě, že tyto živé bojové stroje mohou opět začít řádit v galaxii M-87, jim nejspíš tuhla krev v žilách.

Byly to skutečně strašlivé scény. Želvovité bytosti pochopitelně nebyly neškodné, jednalo se o mimořádně nebezpečné a krvelačné tvory, kteří již byli galaktickým soudem odsouzeni k smrti. V halutské aréně dostali poslední šanci změnit rozsudek smrti na doživotní žalář. Byli ochotni udělat cokoli, aby toho dosáhli.

Když bylo po všem, zůstalo naživu asi třicet Haluťanů a padesát želv.

Další scéna.

Z letadla nebo kluzáku shlížela kamera dolů na hladinu obrovitého pralesního jezera. Voda vypadala skoro jako olej. Břehy byly hustě zarostlé a nepřístupné. Letadlo sestoupilo níž a John Marshall zahlédl Čtyři dřevěné vory. Na každém z nich stáli čtyři Haluťané ozbrojení dlouhými oštěpy.

Mířili ke středu jezera.

Komentátor hovořil o pravěkém životě na planetě a dodal, že úkolem „Bestií“ je očistit ji od těchto nebezpečí. Jde zároveň o zkoušku odvahy pro mladé a prověřovací zkoušku pro staré. V hlubinách jezera žijí ohromné nestvůry, nepředstavitelně nebezpečné, které musejí být vyhubeny.

Uprostřed jezera se náhle zavlhla voda a pak se objevila úzká hlava na nekonečně dlouhém krku. Haluťané na vorech si dali znamení. Mířili k ještěrovi ze všech stran. Letadlo s kameramanem slétlo ještě níž. Zvíře se ohnalo po prvním voru bitva začala.

Tentokrát John Marshall poznal Icho Tolota a Fancana Teika okamžitě. Stáli bok po boku na tomtéž voru. Tolot mrštil vši silou oštěp po ještěrovi, jehož pozornost byla upřena na jiný vor. Tělo mohutného zvířete se otřásl, pak nestvůra bleskurychle otočila hlavu a zaměřila se na útočníka. Na Tolotově místě však již stál Teik a mrštil své kopí. Zasáhl ještěra do hrudi. Haluťané na ostatních vorech využili šanci. Zatímco ze tří stran přšely oštěpy a kopí, blížil se zezadu čtvrtý vor a jeden z Haluťanů se smělým skokem ocitl na zádech zvířete. Vytrhl meč z pochvy a vsí silou ho vrazil ještěrovi do krku. Pak se ho pokusil z rány zase vytáhnout a to byla jeho záhuba.

Zvíře bylo napůl šílené, spíše vzteky než bolesti. Otřásl se a Haluťan z něj spadl a zmizel ve vodě. Kamarádi se ho marně pokoušeli vylovit. Nestvůra ho následovala, a když se opět vynořila, držela mezi zuby utrženou paži. Haluťané se rozzuřili a pustili se do boje s ještě větším odhodláním. Přirazili vory blíž a začali útočit širokými meči. Krk

zvířete náhle ochabl, hlava klesla a zmizela pod vodou. Už se neukázala. Boj trval maximálně deset minut a jednoho Haluťana stál Život. Ostatním to zřejmě nedělalo velké starosti, protože jeho tělo nehledali. Zamířili s vory ke břehu a scéna se opět změnila.

Z reproduktorů se náhle ozval jasný hlas Kiboshe Baiwoffa: „Kde leží ta planeta? Dejte mi souřadnice a dostanete od nás, co si přejete. Já osobně vám zaručuji, že se budete moci vrátit do své Mléčné dráhy. Musíme najít svět, kde žijí Bestie.“

„Není v mé pravomoci, druisante, abych vám sdělil její polohu,“ odvětil John Marshall. „To může učinit pouze Rhodan. A Rhodan je ochotný s vámi hovořit ovšem na své lodi.“

„Chápejte, že i my jsme nedůvěřiví. I když je váš film velmi působivý,

může být falešný. Jsi oprávněn předat nám ho k ověření? Bude-li expertíza mluvit ve váš prospěch, budu ochoten vyjednávat s Rhodanem."

„Ano, jsem k tomu oprávněn. Ale podívejte se ještě na konec, už to nepotrvá dlouho."

Poslední scéna ukazovala vystřelení primitivní pokusné rakety, jemuž jako jediný divák přihlížel Icho Tolot. Komentátor pyšně oznamoval, že se takzvaným „Bestiím" podařilo odhalit tajemství vesmírných letů. Nebude trvat dlouho, zdůrazňoval, a planetu džunglí opustí první rakety, aby se pomstily za to, co se

zde kdysi stalo. Výhrůžku nebylo možné přeslechnout.

Film končil působivým detailem Icho Tolota.

Čaj Kulu ho vyjmul z projektoru a položil na stůl. John Marshall přikývl.

„Slyšíte mě ještě, druisante Baiwoffe? Můžete si film vyzvednout."

Tentokrát to trvalo téměř minutu, než Inženýr ze základny s dvaadvaceti kameny odpověděl: „Pošlu k vám člun. Předej film jeho posádce. Jakmile ho ověříme, dostaneš ho zpátky. Zároveň obdržíš i naši odpověď."

John Marshall s tím souhlasil.

Zatímco čekali, vynořil se ze své skrýše Gucky. Teleportoval se na můstek a uvelebil se v jednom z křesel. Marshall mu nařídil, aby tam zůstal a ani se nepohnul.

„Nesmí tě zachytit kamery. Ale dobře, že jsi tu, můžeme se společně pokusit prozkoumat myšlenky mužů, kteří si přijdou pro film. V Žádném případě tě však nesmí vidět."

Gucky se protáhl.

„Já už jejich myšlenky mám. Jsou to dva Dumfriové. Samým strachem skoro nemyslí. Viděli film. Za chvíli tu budou."

Major Kulu manipuloval s obrazovkou, a brzy opravdu spatřili člun. Měl tvar válce s tupou přídí a trychtýřovitou zádí stejně jako velké lodě. V průhledné velitelské kupoli seděli dva Dumfriové. Vypadali úplně jako želvy, které ve filmu bojovaly proti Haluťanům.

John Marshall vzal film a vydal se do výpusti. Člun snížil rychlost, a pak úplně zastavil. Řídil ho už jen jeden Dumfri. Druhý opustil loď a setkal se ve výpusti s Marshalllem. Telepat mu beze slova předal mikrocívkou s filmem. Dumfri ani nepoděkoval a spěchal zpět do člunu, který okamžitě zmizel směrem k pevnosti.

Uplynuly tři nekonečné hodiny. Oba muži i Gucky si dokázali představit, jak důkladně je film testován. Přitom se muselo ukázat, že v žádném případě nejde o triky. Film neobsahoval fotomontáže ani aranžované záběry. V tomto ohledu byl Marshall zcela klidný.

Když se druisant konečně opět ozval, přiznal, že ve filmu neobjevili žádnou chybu. Označil ho za pravý a prosil o Rhodanovy podmínky.

Marshallův hlas zněl tvrdě a nekompromisně, když řekl; „Požadujeme okamžité zastavení veškerých nepřátelských akcí z vaší strany. Chceme všestrannou podporu a férové partnerství, jaké je obvyklé mezi civilizovanými inteligentními bytostmi. Hlavní podmínkou tohoto partnerství je, abyste v budoucnu nechali na pokoji oba Halut'any, kteří jsou našimi přáteli. Již jednou jsme vám vysvětlili, že se nejedná o „Bestie“, nýbrž o příslušníky civilizované kulturní rasy. Dále požadujeme doplnění našich zásob a výrobu náhradních dílů, ke kterým dostanete příslušné plány. A nakonec vás žádáme, abyste nám dodali paratronový konvertor, abychom mohli vytvořit paratronové pole.“

Poslední podmínka byla zároveň nejtvrděší. Paratronový konvertor byl nejdůležitější součástí halutského dimenzotranzičního pohonu. Pomocí takových motorů bylo možné překonat vzdálenost z kulovité galaxie M-87 do Mléčné dráhy alespoň halutskou lodí. Při tranzici přes třicet milionů světelných let byl paratronový konvertor halutské lodi zničen. Ani Icho Tolot a Fancan Teik ho nemohli opravit. Musel být zcela vyměněn. Johnu Marshallovi bylo jasné, že Kibosh Baiwoff pochopí, proč ho žádají. Musel vědět, že CREST IV si s konvertorem nemůže nic počít, protože nemá dimenzotranziční pohon.

„Dejte nám čas na rozmyšlenou, pak obdržíte naši odpověď.“

Gucky, stále ještě uvelebený v křesle, mínil: „Je zcela vyloučené číst myšlenky Inženýrům ze základny. Jejich mozky jsou proti tomu chráněné. Ale dokážu si představit, co si asi myslí. Paratronový konvertor nám pochopitelně nedají, protože vědí, že je určený pro Halut'any.“

John Marshall přikývl.

„Právě toho se obávám. Ale musíme to zkusit. Počkáme.“

Asi za půl hodiny se z pevnosti znovu ozvali Inženýři ze základny.

„Rozhodli jsme se, že se má stát, jaksi

přejete. Zároveň bychom ale chtěli vyslovit prosbu: Oba bychom rádi jednali s. Perry Rhodanem osobně. Považovali bychom za přiměřené řešení, kdybyste nám dovolili přijít na vaši loď, abychom mohli cestu k Rhodanovi uskutečnit ve . vašem doprovodu. Souhlasíš s tím?“

Johna Marshalla zaplavila vlna nedůvěry. Ovládl se však a přikývl.

„Souhlasím, druisante. Čekáme vás oba bez doprovodu zde na lodi. Smíte přijít na palubu a máte naše slovo, že se kdykoli můžete vrátit zpět. Kdy vás smíme očekávat?“

. „Brzy,“ zněla odpověď a obrazovka zhasla.

John Marshall se zhluboka nadechl a pohlédl na Guckyho.

„Tady něco nehraje. V žádném případě nejsou tak hloupí, aby nevěděli, že konvertor je pro Halut'any. Nedovedu si představit, že ho by byli ochotni darovat svým nepřátelům na život a na smrt. Co za tím jen vězí?“

Gucky bezmocně pokrčil rameny.

„Nevím opravdu ne. Nemohu číst jejich myšlenky a nedovedu si představit, co mají za lubem. Mají přece z Haluťanů takový panický strach... Ale nemáme jinou možnost. Nejlepší bude, když je vezmeme na palubu a poletíme zpátky k Rhodanovi. Třeba se nám tam s ostatními mutanty podaří otevřít ochranné pole kolem jejich mozků a pak je dostaneme.”

„Správně jsi řekl, že jinou možnost nemáme, Gucky. Vrat' se do úkrytu, nesmějí o tobě v žádném případě vědět.”

Myšob zmizel.

Major Čaj Kulu a John Marshall zůstali na můstku a oba měli tísnivý pocit, že se chytli do Šikovně nastražené pasti, ačkoli protistrana bez výhrad přistoupila na všechny jejich podmínky.

3.

Major čaj Kulu, který ani na vteřinu nespustil z očí panoramatickou obrazovku, náhle řekl: „Už jsou tady. Lod' je trochu větší než ta minulá. Úplně nám tedy nedůvěřují.”

„To je vzájemné,” mínil John Marshall klidně. „Vsadím se, že to nemyslí upřímně. Souhlasili příliš rychle. Uvidíme.”

Lod' se zastavila několik set metrů od Pozemšťanů. Marshall vstal.

„Zůstaňte u pultu, majore. Až vám dám přes interkom znamení, vystartujete a co nejrychleji odsud zmizíte. A připravte palubní děla. Nechci se nechat překvapit.”

Major přikývl.

„Spolehněte se, John. Nemyslím si ale, že bychom se už teď měli čeho bát. Inženýři ze základny si jistě nenechají ujít příležitost navštívit CREST IV.”

Marshall vstoupil do výpusti a zaklapl si helmu. Pak otevřel průvlak. Cizí lod' učinila totéž a telepat spatřil vysoké postavy Inženýrů ze základny. Měli na sobě sněhobílé bojové kombinézy, sloužící zároveň jako skafandry. Až na malé paprskomety za opaskem vypadali neozbrojení.

Zdvihl paži v přívětivém gestu a v příští vteřině se už obě postavy vznášely směrem k němu. Průvlak se zavřel a do výpusti znovu proudil vzduch.

Marshall si mlčky otevřel helmu a ukázal návštěvníkům, aby následovali jeho příkladu. Bez váhání uposlechli. Telepat je oslovil:

„Jménem Perryho Rhodana vás vítám na této lodi. Nikdo nelituje víc než já, že okolnosti nejsou pro nás všechny zrovna přívětivé, ale bojím se, že to musíte připsat sami sobě. Mohu vás nyní požádat, abyste odložili zbraně? Mohou zůstat tady ve výpusti a zaručuji vám, že se nikam neztratí.”

Zatímco Inženýři ze základny odkládali opasky se zbraněmi, řekl Kibosh Baiwoff: „Upřímně litujeme okolností našeho setkání. Doufáme, že se

nedorozumění brzy vysvětlí."

John Marshall se druisantovým přívětivým tónem nenechal zmást.

„Protože přicházíte jako vyjednaváč, nebudete jistě mít nic proti tomu, když vás požádám, abyste zde nechali i generátor ochranného pole a bojový skafandr. Nejde o nedůvěru, pouze o bezpečnostní opatření."

Tentokrát to tak hladce nešlo. Agen Trumb bouřlivě protestoval:

„Nemůžete nás nutit odložit naše bojové skafandry. Slouží jen k obraně a ne představují útočnou zbraň. Budeteli to od nás požadovat, okamžitě se vrátíme."

John Marshall ukázal na uzavřený průvlak. Pokrčil rameny.

„Nemůžeme vám v tom bránit, Agene Trumb. Chceteli, aby osud vaší hvězdné říše zpečetila taková formalita prosím."

Kibosh Baiwoff opět dokázal, že je chytřejší.

„Druis Agen Trumb je poněkud impulzivní, Pozemšťane. Nezlob se proto na něj. Ale i já jsem trochu zmatený. Proč požadujete odložení skafandrů? Co je skutečnou příčinou?"

„Máme své předpisy," vysvětlil John Marshall. „Vaše vybavení zůstane tady, v bezpečí. Dostanete je zpět, jakmile skončí jednání, lhostejno, jak dopadnou. Prosím, neztěžujte nám to. Rhodan na vás čeká."

Inženýři ze základny stále ještě váhali. Vypadalo to, že se svou výstrojí loučí jen těžko. John Marshall nemohl tušit, že jsou oba výteční herci. Nemohl tušit, že právě odložení skafandrů patří k pečlivě připravenému plánu.

Nakonec, když je ještě jednou požádal, si oba muži stáhli skafandry. Odložili i kuželovité projektory ochranného pole. Měli teď na sobě průsvitné tógy s lehkým páskem. Modré centrální kameny bylo jasně vidět. „Po dobu našeho letu na CREST IV bych vám rád nabídl pohodlně zařízenou kajutu. Let bude trvat několik hodin.

V kajutě najdete vše, co budete potřebovat. Doufám, že jsme se trefili do vašeho vkusu."

Šel napřed. Zatímco procházeli úzkou chodbou, znovu se pokusil odhalit myšlenky svých společníků. Ale i když už neměli generátory ochranného pole, nebylo to možné. John Marshall to vzdal.

Otevřel dveře do kajuty a nechal hosty vstoupit.

Než dveře zavřel, řekl: „Pochopitelně se v lodi můžete volně pohybovat. Přesto bych vás rád požádal, abyste zůstali zde. Je třeba provést nějaké komplikované lineární manévry a můj pilot a já se na ně musíme plně soustředit. Udělejte si pohodlí a ctiťte se jako doma."

Aniž vyčkal odpovědi, opustil kajutu. Na můstku už na něj netrpělivě Čekal major Kulu.

„Všechno v pořádku?" vyhrkl.

„Zatím ano. Odložili zbraně a bojové skafandry a jsou v kajutě, kde je můžeme sledovat interkomem. Nemyslím, že ji opustí, aby čmuchali kolem. Navíc na ně bude dávat pozor Gucky. Myslím, že můžeme odstartovat. Tři lineární etapy s různými cílovými směry budou stačit.“

Start proběhl hladce. Jet nabral rychlost a zmizel v lineárním prostoru. Po dvou dalších etapách se malá loď, vzdálená od planety Dwellion pouze 1,3 světelného roku, vrátila do Einsteinova vesmíru. Urazila celkem třicet světelných let.

John Marshall se spojil s ORESTEM IV, která mezitím opustila své stanoviště ve stínu velkého slunce a trochu se od něj vzdálila. Halutskou loď nebylo na obrazovkách vidět. Jak bylo domluvené, odletěla šest světelných dní od CRESTU IV, aby nerušila jednání s Inženýry ze základny.

Přistávací manévr proběhl bez problémů. Hangárová výpusť CRESTU IV se otevřela a spáče jet do ní vklouzl. Obrovská místnost se naplnila vzduchem a jet pokračoval dál do vlastního hangáru. Major Čaj Kulu prozatím zůstal na můstku a Marshall se vydal do kajuty, aby vyzvedl hosty. Cestou se telepaticky spojil s Guckym a požádal ho, aby se v žádném případě neukazoval. Měl však být připravený k akci. Myšob souhlasil. Kibosh Baiwoff a Agen Trumb vypadali navenek překvapivě klidně.

„Doufám, že jste se příliš nenudili,“ řekl Marshall. „Jsme u cíle. Perry Rhodan vás očekává.“

„Děkujeme, že jste nás sem dopravili,“ pravil Kibosh Baiwoff. „Co bude s naší výstrojí?“

„Zůstane ve výpusť lodi, kterou se později vrátíte. Souhlasíte?“

„Jistě. Nemáme co skrývat.“

Opustili spáče jet a v hangáru byli přivítáni šesti důstojníky, kteří měli za úkol doprovodit hosty na velitelský můstek CRESTU IV. Rhodan schválně zvolil za místo schůzky můstek, aby se Inženýři ze základny mohli na vlastní oči přesvědčit o vysoké technické úrovni pozemské ultrabitevní lodi. Část místnosti byla od

dělená skleněnou stěnou a pohodlně zařízená. Tam První administrátor očekával své hosty.

Přivítání bylo poněkud mrazivé, ale nikoli nezdvořilé. Rhodan dokonce nechal obstarat křesla dokonale odpovídající tělům Inženýrů ze základny. Na druhé straně malého kulatého stolu stála tři normální křesla, do nichž se usadili Perry Rhodan, Atlan a John Marshall.

Kromě několika důstojníků zůstal na můstku pouze teleportér Ras Čubaj. Všichni ostatní mutanti a také Melbar Kasom, kteří nebyli známí ani Agenu Trumbovi ani Kiboshovi Baiwoffovi, dostali striktní příkaz zdržovat se ve svých kabinách. Neměli být viděni.

Jednání začalo.

Gucky se v kabině nudil. Telepaticky sledoval jednání na velitelském můstku a z Rhodanových a Atlanových odpovědí chápal, co říkají oba Inženýři ze základny. Jednání probíhalo očekávaným způsobem. Inženýři ze základny vrátili film a potvrdili, že ho považují za pravý. Žádali souřadnice světa, na němž se nacházejí Bestie. Rhodan žádal paratronový konvertor.

Začal tuhý zápas.

Gucky navštívil teleoptika Ralfa Martena v jeho kabině.

„Ale, to je pro mě čest, maličký. Máš .nějaké zvláštní přání?“

Gucky se unaveně ušklíbl a sedl si na postel.

„To je zvláštní, že když někoho navštívíš, vždycky si myslí, že po něm něco chceš. Přitom jsem přišel jen tak. Bez zvláštních úmyslů. Prostě jsem se nudil. Určitě budou jednat ještě hodiny.“

„Dozvěděl ses něco?“ zajímal se Ralf Marten.

„Obvyklé věci. Jeden chce to, druhý ono. Takhle se nikam nedostanou. Přesto...“

Ralf se předklonil a pátravě na myšoba pohlédl.

„Přesto...? Mluv dál. Co máš na mysli?“

Gucky se neklidně zavrtěl.

„Něco tady nehraje. Nemůžu se zbavit pocitu, že jsme v pasti. Bojím se, že ve slabé pozici nejsou Inženýři ze základny, ale my, a sice ze zcela prostého důvodu protože jsme je pustili na palubu CRESTU IV. Nemůžu to dokázat a nikdo mi neuvěří.“

Ralf Marten se tvářil vážně. Znal myšoba už velmi dlouho a věděl, že má cit pro hrozící nebezpečí. Často se mu proto vysmívali, ale později, když se dostavila katastrofa, museli uznat, že měl pravdu. Možná to tak bylo i nyní.

„Varoval jsi Rhodana?“

„Neměl jsem příležitost. Nesmím se přece ukazovat, musím si hrát na šedou eminenci. Ale nemůžu se nečinně dívat, jak se Rhodan řítí do neštěstí a pět tisíc mužů s ním.“

„Co chceš dělat?“

Gucky se podíval na hodinky.

„Ještě třicet minut počkám. A pak půjdu za Tolotem a všechno mu povím. Má tvrdou hlavu a dva mozky. Snad jimi dokáže myslet. Kromě toho určitě dobře zná své příbuzné. Vsadím se, že ze celou to ochotou jednat vězí pěkná špína.“

„Ale oni přece odložili zbraně a skafandry vjetu,“ připomenul mu Ralf Marten. „Mají prakticky jen tógy, jinak nic.“

„Pche, to přece nic neznamená!“ naježil Gucky vousky. „Na hrudi mají pořád ty modré fazole. Jsou dost mocné, to vím. Nemůžeme jim je přece vzít.“

„To by si sotva nechali líbit,“ souhlasil Ralf Marten a zasmál se.

Gucky chvíli naslouchal jednání a pak řekl: „Točí se v kruhu. Rhodan se nedostal ani o krok dál. Ten Kibosh Baiwoft' chce nejdřív znát pozici halutské planety, než se vyťasí s konvertorem a ostatními věcmi. A Rhodan pochopitelně chce nejdřív mít ty věci, než... no jo, může mu prostě dát nějakou pozici. A pak musíme rychle zmizet. Nes bojím se, že jsme si vymysleli pěknou hloupost."

„To jsi ale měl Rhodanovi říct dřív," pokáral ho Ralf.

Gucky se znovu podíval na hodinky a sklouzl z postele.

„Halutská loď je od nás šest světelných dní. Kdybych znal přesnou pozici, odvážil bych se teleportovat, ale v blízkosti dvojslunce se mi to zdá příliš nebezpečné."

„Jak se tam tedy chceš dostat?"

„Vezmu si jednomístný člun. Umím s ním zacházet. Snad se mi podaří oklamat personál v hangáru."

„Bud' opatrný, maličký. Vlastně bych měl okamžitě uvědomit Rhodana, ale občas jsem hluchý a celkem slepý. Hodně štěstí."

Gucky mu poklepal na rameno.

„Díky, Ralfe. Nezapomenu ti to. A nikomu neřeknu, že jsem tě zasvětil. Tak ahoj."

Soustředil se na malý hangár s jednomístnými Čluny a skočil.

Takových člunů nebylo na CRESTUIV mnoho. Používaly se málokdy.

Maximálně jako kurýři od lodi k lodi. Měly však sice nepatrný, ale velice výkonný lineární pohon.

Když se Gucky rematerializoval v hangáru, vzbudil obrovské pozdvižení.

Všichni ho pochopitelně znali, i když ne osobně, jeho přítomnost v hangáru musela podle nich mít vážný důvod.

Gucky ignoroval otázky, které se hrnuly ze všech stran, a řekl: „Potřebuji okamžitě jednomístný člun. Mám za úkol letět k Haluťanům. Pospěšte si!"

Muži byli zklamaní. Doufali, že se u nich my Sob nějakou dobu zdrží, a on chtěl hned pryč. Ale jeho nanejvýš vážný výraz a neobyčejně důležité chování je přiměly zapomenout na všechny otázky. Jen jeden starší

mechanik se zeptal:

„Z rozkazu velitele?"

Gucky se zarazil uprostřed pohybu

a otočil se. Změřil si muže od hlavy k patě a pak ještě jednou od paty k hlavě.

„Jistěže z rozkazu velitele co sis myslel? Snad nečekáš, že se do té zimy venku pohrnu dobrovolně? Tak sebou hněte. Když se můj přítel Perry Rhodan dozví, jak jste líní, dá vám co proto."

A muži se dali do pohybu.

Za dvacet vteřin už Gucky šplhal do malého člunu. Počkal, až se rozsvítí ze-

lené startovací světlo a stiskl tlačítko.

Člun vystřelil do vesmíru.

Gucky počkal, až se obrovská koule CRESTU IV zmenší, a pak se zorientoval. Znal přibližně směr, kde se Haluťané museli zdržovat. Přesnou pozici však nevěděl. Šest světelných dní to byl dost široký pojem.

Spustil malý navigační počítač a přešel do lineárního prostora. Když se opět vrátil do normálního vesmíru, bylo rudé dvojslunce už jen malou tečkou mezi shlukem hvězd. Začal hledat halutskou loď.

Nebylo to tak jednoduché, jak si představoval. Zaměřovači obrazovka zůstala prázdná a ani na své vysílání nedostal žádnou odpověď. Přesto neztrácel naději. Tušil, že na jeho úspěchu závisí osud CRESTU IV.

Asi za dvacet minut zachytil silné radioimpulzy. Když pak uslyšel hlas Icho Tolota, pochopil, že nenašel on Haluťany, ale Haluťané jeho.

„Kde vězíte?“ zeptal se okamžitě, aniž

by příliš dával najevo úlevu. „Žádný člověk nemůže ve vesmíru najít černou loď!“

„Proto je taky černá,“ poučil ho Icho Tolot. „Takže to jsi ty, Gucky.“

„Jistěže já. Kdo jiný? Ale teď mi konečně řekni, kde jste. Je to naléhavé.“

Zbytek nebyl těžký. Za další dvě minuty se otevřela výpusť halutské lodi a myšob se svým člunem vlétl dovnitř. Tolot na něj čekal v hangáru. Neřekl ani slovo a dovedl ho na velitelský můstek, kde pohodlně uveleбенý v křesle seděl Fancan Teik.

Gucky se nezdržoval dlouhými řečmi a vylíčil podle svého mínění podezřelé okolnosti setkání se Inženýry ze základny.

Uzavřel: „Víte, že hodně dám na pocity, a tentokrát mám zatraceně nepřímý pocit. Přemýšlejte přece, Inženýři nechali celou výstroj v jetu a vydali se k Rhodanovi prakticky nazí. Museli to vědět předem, jinak by s tím tak rychle nesouhlasili. Proč potom s sebou tu výstroj brali?“

„Uvažuješ logicky, maličký,“ prohlásil Tolot. „Úplně s tebou souhlasím. Jejich ochota je podezřelá. Možná vůbec nejsou odkázáni na modré kameny, ale ve výstroji propašovali na loď smrtící zbraň. Myslím, že se okamžitě musíme spojit s Rho daném.“

„Jsem rád, že se mnou souhlasíš,“ zvolal Gucky nadšeně. „Musíme okamžitě jednat a varovat Rhodana, než bude pozdě.“

Netušili, že už pozdě je. Když Fancan Teik zavolal hypervysílačern CREST IV, nedostal odpověď. Vlajková loď mlčela. Mlčela, jako by vůbec neexistovala.

4.

Po více než dvou hodinách jednání ztratil Rhodan trpělivost. Zároveň ztratil i naději, že by rozhovor s Inženýry ze základny mohl vést k úspěchu.

Dokonce i Atlan se začal tvářit rezignovaně. Z chování Agena Trumba a Kiboshe Baiwoffa jasně vyplývalo, že sice mají panickou hrůzu z planety Bestií, ale na druhé straně nejsou ochotní ustoupit ani o píd'. Tento paradox se dal vysvětlit jediň tím, že mají v rukávu schovaný trumf.

John Marshall se ho pokoušel odhalit, ale nepodařilo se mu to.

V této situaci se do místnosti vřítíl mladý důstojník a oznámil Rhodanovi, že Gucky zmizel v jednomístném člunu. První administrátor nehnul ani brvou. Tušil, co má myšob za lubem a v podstatě to schvaloval.

. Když důstojník odešel, chopil se slova: „Pánové, musíte uznat, že takhle se dál nedostaneme. Zkoušel jsem to nejdříve prosbami, ale má slova nepadla na úrodnou půdu. Pak jsem vám dal ultimátum. Viděli jste film, který jste vrátili. Víte, že je pravý. Víte tedy i to, že ona planeta existuje. Přiznal jsem, že se nacházíme

v zoufalé situaci. Jsme odkázáni na vaši pomoc ať už dobrovolnou nebo nedobrovolnou. Protože nám nechcete pomoci dobrovolně, nezbyvá nám, než si pomoc vynutit. Nesplníte-li naše podmínky, vypustíme na vás Bestie z planety džunglí."

Bylo to jasné vydírání.

Druisant Kibosh Baiwoff klidně seděl v křesle, jako by se jednalo o zdvořilostní návštěvu. Zřejmě neexistovalo nic, co by jím otrásl o až na film s Haluťany.

„V žádném případě nejsme ochotní poskytnout vám paratronový konvertor, dokud nedostaneme souřadnice světa Bestií. Vy dostanete pohon a beze stopy zmizíte. My tu ale zůstaneme a budeme muset neustále počítat s tím, že na nás ty nestvůry zaútočí. Víme, že jste se s nimi spřátelili. Jinak byste nemohli natočit ten film. Pokud nebudete muset, neprozradíte je. Takže nejdřív pozici planety, a pak dostanete vše, co si přejete."

Zase ve slepé' uličce, pomyslel si Rhodan. Nemůžeme se hnout z místa.

Druis Agen Trumb pohlédl na maličký přístroj na svém levém zápěstí. Bylo to něco jako chronometr.

John Marshall se nemohl zbavit dojmu, že Agen Trumb na něco Čeká. Ale na co? Tady na CRESTU IV? ,

Také Kibosh Baiwoff se podíval na hodinky.

Pak náhle řekl: „Nemá smysl, abychom dál ztráceli čas. Stejně se od vás dozvíme, co chceme. Cítili jste se v převaze, a tím jste se dopustili chyby.

Ne, zůstaň

té klidně sedět. Za pár vteřin budete rádi, že nestojíte..."

Rhodan na druisanta upřeně zíral. Věděl, že neblufuje. A náhle také věděl, že on, Atlan a všichni ostatní se ocitli ve smrtící pasti.

V pasti, z níž možná nebylo úniku.

Přesně za tři vteřiny začala katastrofa.

Afanové všechno důkladně naplánovali. Logické myšlení samo o sobě se ubíralo ve všech universech podobným směrem. Pro Luro Movana, Prvního hledače, proto nebylo těžké přesně vypočítat Rhodanovy reakce. A oba Inženýři ze základny jednali přesně podle jeho pokynů.

Přípravy začaly ještě během promítání filmu. Zbraně, součásti výstroje a především kuželové té projektory ochranného pole byly upraveny odpovídajícím způsobem. Ani skafandry nebyly obyčejné skafandry. Agen Trumb a Kibosh Baiwoff pochopitelně počítali s tím, že budou po vstupu na loď Pozemšťanů vyzváni, aby odložili zbraně. To však v plánu nehrálo žádnou roli. Důležité bylo, aby se všechny součásti výstroje dostaly na CREST IV lhostejno, zda na tělech Inženýrů ze základny nebo ne.

A výstroj se na CREST IV dostala. Ležela ve výpusti spáče jetu, který stál v hangáru vlnkové lodi. A čekala na impuls, vydávající rozkaz.

V přesně vypočítaném okamžiku byl

rozkaz vyslán hypervlnami z planety Dwellion a neštěstí začalo.

Údajné projektory ochranného pole byly ve skutečnosti nesmírně silné vysílače hyperkrátkého kmitání. Kmitání bylo tak tvrdé a odolné, že pro něj ani ocelové stěny nepředstavovaly překážku. 5D impulsy dokázaly napadnout každé buněčné jádro takovou silou, že živé organismy okamžitě ztrácely vědomí. Kmitání nezabýjelo, pouze učinilo všechny živé bytosti zcela bezbrannými.

Perry Rhodan na dvě či vteřiny pocítil náhlou bolest. Viděl, jak sebou John Marshall trhl a zhroutil se. Pak mu tělem otřásla mohutná křeč a před očima se mu zatmělo. Poslední, co spatřil, byli oba Inženýři ze základny klidně sedící v křeslech a sledující, co se děje.

V průběhu deseti vteřin byla celá posádka CRESTU IV v bezvědomí.

Minutu po útoku opanovalo celou loď smrtelné mlčení. Byly slyšet pouze nárazy údů do kovu, protože omdlelí neleželi klidně, ale zmítali se v křečích.

Baiwoff se obrátil na Trumba: „Ještě minutu, a bude to stačit. Podle našich výpočtů budou Pozemšťané v bezvědomí alespoň pět hodin. Mánie tedy dost Času. Byl byste tak laskavý, druisi, a dal znamení?"

Agen Trumb vstal a vyšel z místnosti. Zamířil do radiocentrály, chvíli studoval řídicí pult, a pak stiskl jedno tlačítko. Vyslal tak hypersignál, který byl ihned zaznamenán přijímačem ve výpusti spáče jetu. Deset vteřin nato 5D impulsy ustaly.

Agen Trumb se vrátil k druisantovi.

„Už to nebude dlouho trvat," řekl.

Gucky zarytě zíral na vysílačku.

„Proč se nehlásí? Co se mohlo stát?"

„Minimálně v radiocentrále nikdo není," konstatoval Icho Tolot. „To se

ještě nikdy nestalo. Dá se tedy očekávat, že se tvé obavy potvrdily, Gucky. Musíme zasáhnout. Doufejme, že ještě není pozdě."

„Vypadá to zle, Gucky," řekl Fancan Teik, který se ještě několikrát marně pokusil spojit s CRESTEM IV. „Nic. Musíme k nim blíž. Šest světelných dní je příliš velká vzdálenost."

Jeden z přístrojů však náhle naskočil. Ukazatele tancovaly jako Šílené. „Neobyčejně silný výbuch energie," prohlásil Teik. „Ze směru, kde je CREST IV. To přece."

„Jen nemaluj čerta na zeď, bylo by to předčasné." Tolot přistoupil blíž.

„Tohle není atomový výbuch. Jsou to 5D impulzy, a ty se při atomové exploze nevyskytují. CREST IV nebyla zničena."

„Zatraceně!" ulevil si Gucky.

Icho Tolot usedl za řídicí pult. Fancan Teik už měl data pro lineární let připravená. Tolot je vložil do navigačního počítače a Černá loď vyrazila.

. Když se vynořila z lineárního prostoru, stála CREST IV zdánlivě nehybně ani ne třicet světelných vteřin daleko.

1,3 světelného roku daleko zareagovala naprogramovaná automatika pevnosti druisanta Kiboshe Baiwoffa na rozkaz vyslaný z CRESTU IV.

Komplikované zařízení začalo pracovat, a pak se zapnul transportní paprsek. Mezi soustavou Dewel a dvojitým sluncem tak vzniklo přímé 5D spojení. Toto spojení však nebylo jediným účelem transportního paprsku.

Jednalo se o takzvaný jetový paprsek, který Inženýři ze základny a Budovatelé centra označovali jako „absolutní" pohyb.

Aniž by byl v CRESTU IV jediný Pozemšťan při vědomí a aniž by Inženýři ze základny vstali z křesel, dala se CREST IV náhle do pohybu. Opustila oběžnou dráhu, ačkoli se ve strojovně nic nepohnulo a Kalupovy konvertory mlčely. Přesto stále zvětšovala rychlost, jež se brzy přiblížila nutné lineární rychlosti.

Pak zmizela v lineárním prostoru, aby se krátce poté, co urazila vzdálenost 1,3 světelného roku, vrátila zpět do Einsteinova vesmíru.

Všechno ostatní proběhlo rovněž automaticky. Loď pomalu dosedla na přistávací plochu obrovité pevnosti. Druisant Kibosh Baiwoff vstal.

„Můžeme začít, druisi Agene Trunbe."

5.

Icho Tolot byl dost chytrý na to, aby se ke CRESTUIV příliš nepřibližoval. Udržoval bezpečný odstup a věnoval se pozorování. Fancan Teik ho podporoval, zatímco se Gucky pokoušel zachytit myšlenkové impulzy Perryho Rhodana a jeho lidí.

A pak se ČRESTIV dala náhle do pohybu.

Nejprve se pohybovala úplně pomalu, a Icho Tolot si okamžitě uvědomil, že

není zapojený pohon.

Téměř zároveň Fancan Teik vykřikl: „My se také pohybujeme! Jako by nás zachytil transportní paprsek. To se muselo stát i CRESTU IV! Paprsek ale na hyperdimenzionální bázi! Unášejí CREST IV!”

Icho Tolot bleskově zareagoval. Zapnul pohon a zrychlil na maximální hodnoty. Zároveň stiskl tlačítko aktivující lineární motory.

Černá loď se maximální rychlostí vzdalovala opačným směrem a unikla tak transportnímu paprsku, který vlekl bezmocnou CREST IV do soustavy Dewel.. Unikla však jen za cenu ztráty orientace. Když se Tolot po několika vteřinách vrátil do Einsteinova vesmíru, rudé dvojslunce bylo pryč. Na panoramatické obrazovce zářily cizí hvězdy, stovky z nich se třpytily žlutě. Každá z nich mohla být sluncem Dewel, kolem nějž kroužila planeta Dwellion.

„Neměli jsme jinou možnost,” omlouval se Tolot. „Kdybychom váhali, dostali bychom se úplně do moci toho paprsku. Teď jsme volní a můžeme pomoci.” Chvilí přemýšlel a pak dodal: „Jestli je ještě čemu pomoci.”

„Myslím, že ano,” zašeptal Gucky. „Nezachytil jsem z CRESTU IV sice žádné srozumitelné myšlenky, ale spoustu zmatených a chaotických impulzů. Jako kdyby pět tisíc lidí spalo a přitom je trápily zlé sny. Řekl bych, že celá posádka je v hlubokém bezvědomí.”

Vypadalo to, že se Tolotovi ulevilo.

„To je ještě naděje,” řekl. „Jestli je to tak, jak si myslíš, Gucky, a jestli CREST IV opravdu unesli transportním paprskem, najdeme ji. Myslím, že existuje jen jedno místo, kam ji mohli dopravit.”

„K planetě Dwellion,” řekl Fancan Teik rozhodně.

„Kam jinam,” souhlasil Gucky.

Fancan Teik vytáhl provizorní hvězdné mapy kulovité galaxie M-87.

Haluťané vyhledali rudé dvojslunce, rekonstruovali směr tažného paprsku, vypočítali tak vlastní směr letu a určili své stanoviště.

„Asi šest světelných let od slunce Dewel,” zamumlal Icho Tolot. „Nemělo by být těžké soustavu najít. Rozhodně to zkusíme.”

Skutečně to nebylo těžké. Po dvou lineárních etapách uviděli před sebou žluté slunce. Zůstali mimo soustavu a obklopili černou loď deflektorovým polem, aby nemohli být zaměřeni. Fancan Teik se dal do práce.

Obrovitá pevnost Kiboshe Baiwoffa stále ještě kroužila kolem planety Dwellion. Vycházelo z ní množství energie, a sice přímo směrem k rudému dvojslunci. To musel být tažný paprsek.

„Takže pevnost!” zabrumlal Gucky. „Baiwoffs Castle!” Tolot se výhružně zachechtal. Guckyho domněnka se potvrdila, když se v příští vteřině objevila CREST IV. Přiblížila se těsně k pevnosti a přistála na ní.

Doprovázelo ji několik bitevních lodí Dumfriů. Inženýři ze základny tedy

zřejmě počítali s možným útokem halutské lodi, před níž měli větší respekt než před CRESTEM IV.

„Musíš na ně zaútočit, Ichó!“ ožil najednou myšob. „Zaútočit na Dumfrie! Já •se tak budu moci podívat na CREST IV, jinak se nikdy nedozvíme, co se tam vlastně stalo. Dostanu odtamtud aspoň Rhodana s Atlanem.“

„To by byla největší chyba, jaké bychom se mohli dopustit. Sám si vyjádřil domněnku, že celá posádka CRESTU IV je nejspíš v bezvědomí. Když Rhodan, Atlan nebo někdo jiný, koho Inženýři ze základny znají, zmizí, ihned to přivede pozornost k nám. Když už bys odtamtud chtěl někoho dostat, musel by to být někdo, kdo se ještě před Inženýry ze základny neprojevil. Zároveň by to ale měl být někdo, kdo nám bude užitečný při osvobozovací akci. Jestli ti smím něco navrhnout, tak bych vzal nejdřív Rase Cubaje, pak Gorašina a kdyby to šlo, ještě Ertrusana Melbara Kasorna. Kdyby se ti je podařilo najít, doprav je nejdřív na CRESTU IV do bezpečí a zkus je probrat. A pak rychle sem!“

Gucky si jen málokdy nechal radit. V tomto případě ale musel uznat, že má Toíot pravdu.

„Souhlasím, Ichó. Vezmu tedy Rase, dvojitého Ivana a Melbara. Nevím ale, jak dlouho to bude trvat, než budou schopni akce. V nejhorším prostě budu muset skočit třikrát a dostat je sem v bezvědomí.“

„A my na Dumfrie nezaútočíme jen tak, ale doopravdy,“ prohlásil Ichó Tolot. „Pak se rychle stáhneme ze soustavy. Můžeš zachytit naše myšlenky, lokalizovat nás a teleportovat se sem. O.K.?“

Gucky si povzdechl. „O.K.“

Ichó Tolot a Fancan Teik se soustředili na svůj úkol. Každý z nich věděl, co má dělat.

Černá loď náhle nabrala rychlost a s šíleným zrychlením se vyřítla na dvě hlídkové dumfrijské lodě. Zároveň zahájila palbu z intervalových děl. Útok byl tak překvapivý, že se Dumfrieové nestačili ani začít bránit. Tolotovi se podařilo zničit ještě tři další superbitevní lodě, pak změnil kurs a zamířil k pevnosti. Přelétl přes ni v nízké výšce a stále rychleji se blížil ke CRESTU IV.

Dumfrieové byli zřejmě úplně ochromeni strachem, protože stále ještě nenásledoval protiútok. Černá loď prolétla sotva kilometr, nad CRESTEM IV a Gucky se teleportoval.

V další vteřině Ichó Tolot opět změnil kurs a maximální rychlostí vystřelil do vesmíru. Přešel do lineárního prostoru a zmizel.

Když se Gucky rematerializoval v CRESTU IV, zůstal stát jako zkamenělý. Pohled, který se mu naskytl, byl nepopsatelný.

Kolem něj leželi nebo seděli zhroucení Pozemšťané. Dvojhlavý mutant Ivan

Ivanovic Gorašin byl natažený na zádech, hlavy obrácené k sobě, jako by si ještě v poslední chvíli chtěly něco říci. Ras Čuba] ani Melbar Kasom v místnosti nebyli.

Gucky věděl, že nemá moc času. Prohledal velkou halu, ale nenašel ani stopu po cizincích. Trochu zneklidněn, tedy teleportoval Gorašina do korvety KČ 1 v hangáru IA. Pak pokračoval ve hledání. Rozhodl se vydat nejprve do Kasomovy kabiny. Šel pěšky a cestou nikoho nepotkal. Všude v chodbách však leželi nehybní důstojníci a mužstvo.

Ertrusana opravdu naleží v jeho kabině. Ležel v otevřených dveřích. Teleportoval ho rovněž do KC1. Teď už zbýval jen Ras Čubaj. Než se vydal k Haluťanům, viděl ho přece na velitelském můstku. . .

Gucky se soustředil na nový cíl a skočil. Jeho první pohled patřil zasklené místnosti, v níž se konala konference. Rhodan a Atlan seděli ještě ve svých křeslech, ale i oni byli v bezvědomí. Po obou Inženýrech ze základny nebylo nikde ani stopy. Zřejmě už CREST IV opustili a nebo se někde ukrývali.

Rase Čubaje našel těsně vedle dveří do radiocentrály. Afričan ležel na podlaze. Rychle ho odnesl do skryše k ostatním.

V šedesát metrů dlouhém Člunu byli prozatím v bezpečí, ale mysob věděl, že nejtěžší úkol ho teprve čeká. Museí všechny tři dostat k Haluťanům. To však bylo možné uskutečnit pouze s pomocí Rase, druhého teleportéra. Sám by to nezvládl.

Nechal zachráněné o samotě a hopkal chodbami korvety, až našel ošetřovnu. Vyhrabal z krabic povzbuzující léky a v zamčené skříni, kterou telekineticky otevřel, objevil láhev pravého koňaku, zřejmě určeného pro zvlášť závažné případy.

Cestou zpátky vzal ještě ze skladiště potraviny a koncentráty. Ke svému zklamání nenašel žádnou mraženou mrkev.

Melbar Kasom přišel k sobě jako první o dvě hodiny později. Zároveň Gucky zachytil spoustu impulzů, pocházejících od Dumfriů, kteří pronikli do lodi.

Aby zjistil, co se v lodi děje, odhodlal se k opatrnému teleportačnímu skoku. Měl štěstí, že ho nikdo neviděl, protože všude na chodbách a v místnostech vládl cílý ruch. Aspoň tři tisíce Dumfriů a tisíc robotů sbíraly bezvládné Pozemšťany a ukládaly je ve velkých jídelnách. Rovněž jim odebírali zbraně. Pak je prostě nechali ležet, zavřeli dveře a postavili k nim ozbrojené strážce.

Gucky definitivně pochopil, že se Rhodan s celou svou posádkou nachází v moci Budovatelů centra.

Zničeně se vrátil do korvety.

Melbar Kasom mezitím znatelně ožil. Za chvíli se pohnul i Gorašin. Pomocí

léků a koňaku, z něhož si sám zavalil pořádný doušek, se Guckymu podařilo oba přátele postavit na nohy.

Vylíčil jim situaci a Kasom prohlásil: „Vypadá to zle, ale není to beznadějně. Máme štěstí, že Halut'ané jsou volní. Až budeme u nich na lodi, něco nás napadne. Hlavní je, že nás hned nezabili.”

„Možná ale zabili Rase,” řekl Gucky a ukázal na nehybného teleportéra.

„Není tak silný jako vy.”

„Malý Ivanovic byl taky v bezvědomí o tři vteřiny déle než já,” prohlásil Ivan, starší Gorašinova hlava. „Vždycky jsem věděl, že je slaboučký.” Ivanovic chtěl energicky protestovat, ale Melbar Kasom ho nepustil ke slovu: „Nechte toho hádání. Musíme se postarat o Rase. Jestli se rozhodnou prohledat hangár a korvety, jsme bez druhého teleportéra namydlení. Nesmíme ztrácet čas.”

Trvalo další dvě hodiny, než Ras Čubaj znovu nabyl vědomí. Gucky mu vše vysvětlil. Ras se ihned vztyčil na lůžku. • „Podle mě nemá moc smysl skákat do halutské lodi nehledě na to, že vůbec nevíme, kde je. Lepší bude zůstat tady.

Můžeme alespoň sledovat, co udělají s Rhodanern a s ostatními. Nemyslím ale, že by zajatci byli v nebezpečí života. Kdyby je chtěli zabít, udělali by to hned.”

„Co se vlastně stalo?” chtěl vědět Gucky.

„Přesně to nevím. Sedli jsme jim na lep, to je všechno. Vyřadili nás z boje nějakými vlnami. Vsadím se, že generátor nebo přijímač měli ve své výstroji, kterou nechali ve spáče jetu. Jsou mnohem chytřejší, než jsme si mysleli.”

„Protivníka nesmíš nikdy podceňovat,” souhlasil Gucky. „Bojím se, že jsme to tentokrát udělali. Já vlastně ne, protože já jsem Rhodana a taky Marshalla před těmi dvěma Minihalut'any varoval. Jenže mě nikdo neposlouchá. Oba mi hned byli protivní a navíc byli moc sebevědomí. Příliš rychle akceptovali naše podmínky. Když se v něčem cukali, jen nám hráli divadlo. Jsou skvělí herci a já jsem nemohl číst jejich myšlenky.”

Melbar Kasom souhlasil s Čubajovým návrhem.

„Tak tu tedy zůstaneme. Nemyslím, že by Dumfrieové prohledávali člun po člunu a určitě ne hned. A kdyby přece, můžeme kdykoli zmizet.

Zablokujeme vypusti. Kdyby se je někdo pokusil otevřít násilím, vyvolá palubní poplach a my budeme varováni. Nic jiného zatím nemůžeme udělat.”

Gucky ukázal do kouta, kde ležely konzervy a balíčky s koncentráty, „...a jíst taky máme co,” konstatoval spokojeně.

Když Rhodan přišel k sobě, ještě několik minut mu trvalo, než začal jasně myslet. Vzpomněl si na strašlivou bolest krátce předtím, než ztratil vědomí.

Ted' ležel na podlaze, ačkoli předtím seděl v křesle.

Pomalu se narovnal. Vedle něj seděl Atlan, stále ještě silně omámený.

Rhodan nevěděl, jak se dostali do důstojnické jídelny, ale celá místnost byla nacpaná příslušníky všech sekcí CRESTU IV. Někteří byli ještě v bezvědomí, jiní seděli nebo postávali ve skupinkách a vzrušeně debatovali. Když se Rhodan zvedl z podlahy, hlasy utichly, a všichni se na něj s očekáváním zadívali.

První administrátor počkal, až vstane i Atlan. Tiše s ním hovořil dokud se neprobral i Roi Danton a nepřipojil se k nim, jako by se nic nestalo.

Pak řekl nahlas: „Všem je nám zřejmě jasné, že jsme se chytili do skvěle připravené pasti. Je to sice politováníhodné, avšak bude to pro nás důležitým ponaučením do budoucna. Můžeme být rádi, že jsme ještě naživu. Ví někdo z vás, co se stalo s CRESTEM IV?“

Dopředu se protlačil mladý poručík.

„Před půl hodinou sem Dumfrioové přinesli personál radiostanice. Jeden radista byl při vědomí a ihned podal zprávu. Podle jeho slov přistála CREST IV na pevnosti Inženýrů ze základny a je na ní pevně uchycená. Víc toho pozorovat nemohl. Tvrdí ale, že nikdo nebyl zabit.“

„To je skutečnost, za niž nemůžeme být dost vděčně konstatoval Rhodan s úlevou. „Inženýři ze základny po nás něco chtějí. Jistě se brzy dozvíme, co to je ale já si myslím, že to vím. Mimochodem, co je s východy?“

„Jsou zavřené a hlídané,“ řekl Atlan, který uskutečnil malou inspekci.

„Můžeme se pokusit navázat se strážemi kontakt.“

Rhodan přikývl a vydal se k nejbližším dveřím. Těsné vedle veřejí byla do stěny zapuštěna malá obrazovka interkomu. Zaváhal, ale pak stiskl kontaktní tlačítko. Obrazovka se okamžitě rozzářila. Za další vteřinu se na ní objevil bezvýrazný obličej řadového vojáka.

„Žádám o spojení s druisantem Kiboshem Baiwoffem nebo s druisem Agenem Trumbem,“ řekl Rhodan ostře. „Postarejte se o to, nebo si na vás budu stěžovat.“

Rozhodný tón se neminul účinkem. Dumfri udělal rukou jakési neurčité gesto a pak obrazovka zhasla. Spojení bylo přerušeno.

Už za pět minut se ozvalo zabzučení a když se obrazovka znovu rozsvítila, byla na ní vidět tvář Kiboshe Baiwoffa. Neztratil nic ze své zdvořilosti, ale v jeho hlase zazníval nepřeslechnutelný ostrý tón.

„Těší mě, že se ti opět daří dobře. Sok jsi tedy překonal. Odpusťte, že jsme byli opět donuceni zklamat vaši důvěru, ale neměli jsme jinou možnost.

Navíc jsme nechtěli, aby byl někdo z vás zabit. Sprátelili jste se s Bestiemi, Perry Rhodane, a to je rozhodující bod. Jde-li o tyto ne

stvůry, jsou nám všechny prostředky dobré. Doufání, že to chápete.“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Chtěl jsi se mnou mluvit, Pozemšťane?“

Rhodan se ze všech sil pokoušel vypadat klidně a uvolněně. Vždy se upřímně snažil pochopit stanovisko jiných bytostí a akceptovat jejich jednání. Pro Dumfrie nebo Inženýry ze základny byl Halut'an to nejpříšernější, co v mohlo v Universu existovat. Z tohoto hlediska jednal Kibosh Baiwoff správně a rozumně.

„Dělám si starosti o své lidi. Nevím, jakou zbraní jste dokázali vyřídit pět tisíc Pozemšťanů najednou, ale nedovedu si představit, že by takový šok nevyvolal poškození zdraví. Dovolíte mi, abych navázal spojení se svými lidmi v lodi?“

„A jak si to představuješ?“

„Docela jednoduše, druisante. Nechtě interkomové zařízení nedotčené a dejte srážím pokyn, aby nepřerušovaly kontakt. Předpokládám, že jste mé lidi nechal shromáždit v největších místnostech na lodi. Spojím se s těmito místnostmi a postarám se, aby proběhlo všeobecné sčítání. Rád bych se svých lidí zeptal, jak se cítí.“

„Pokud nikdo neopustí své místo, nic proti tomu nemám. Máš tedy mé svolení?“

„Děkuji, druisante. Mohu se vás ještě na něco zeptat? Jak vypadají vaše plány do budoucna myslím, pokud se týkají nás?“

„Vše se včas dozvíš. Jednu věc ti však prozradím již nyní: brzy vám bude dopřáno potěšení setkání s přímým zástupcem Budovatelů centra.“
Obrazovka zhasla.

Atlan stojící vedle Rhodana, řekl klidně: „Nejsem si tak jistý, že to bude potěšení, ale to brzy uvidíme.“

Interkom fungoval bezchybně, a tak se Rhodan mohl postupně spojit se všemi stanicemi. Sčítání trvalo několik hodin. Nakonec se Rhodan dozvěděl, že se skutečně nikomu nic vážného nestalo. Dále se ukázalo, že chybí Gucky, Ras Čubaj, Gorašin a Meibar Kasom. Kromě Guckyho byli všichni v době přepadení na CRESTU IV. Jejich zmizení nasvědčovalo tomu, že se stihli včas uchýlit do bezpečí. Možná v tom měl prsty Gucky. Nejspíš všichni seděli někde v úkrytu a čekali na svou šanci. Kromě toho bylo takřka jisté, že myšob už dávno zachytil Rhodanovy myšlenky a je tedy o situaci velmi dobře informovaný.

Nebude trvat dlouho a Gucky se nějak projeví.

Vtom se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Kibosh Baiwoff. Za opaskem měl malý paprskomet, přišel však bez doprovodu. Trochu ironicky, přesto však vstřícně a zdvořile pozdravil Rhodana a Atlana, které již dávno identifikoval jako vůdčí osobnosti. Přirozeně přitom nečinil rozdíl mezi Pozemšťanem a Arkonidanem.

„Pochopitelně obdržíte potraviny,“ řekl. „Musím vás ale naléhavě požádat, abyste zatím neopouštěli tuto místnost. Vaše loď je bezpečně zakotvena na

naší platformě a společně nastoupíme dlouhou cestu. Víc vám zatím prozradit nemohu."

„Proč to vše za tak nepřátelských okolností?"

„Jiné okolnosti jsou nemyslitelné, protože jste se pokusili získat paratronový konvertor pro halutskou loď. Vaše nerozumné přátelství s Bestiemi vrhá na náš vzájemný vztah temný stín. Nevím, jak o vás rozhodnou vyšší místa, na to již nemám žádný vliv. Můžete se však spolehnout, že ani já, ani Agen Trumb nebudeme doporučovat vaše usmrcení. Možná budete vysazeni na neobydlené planetě, kde strávíte zbytek svého živo: ta. V žádném případě vám však, alespoň se tak domnívám, nebude dovoleno vrátit se do vaší galaxie, kde podle vašich údajů ještě existují Bestie, jimž vy říkáte Haluťané. Rozhodně nesmíme vyvolat nebezpečí invaze."

Rhodan si uvědomil, že nemá smysl pokoušet se vysvětlit Kiboshi Baiwoffovi rozdíl mezi takzvanými Bestiemi a dnešními Haluťany. Pokoušel se o to již několikrát, vždy se stejným neúspěchem. Pokrčil rameny.

„V této chvíli nemáme možnost jak proti vašemu chování protestovat. Vezměte však na vědomí, že s okolnostmi našeho zajetí energicky nesouhlasíme."

Kibosh Baiwoff námitku ignoroval.

„Je technicky možné, abyste mohli interkomem pozorovat velkou panoramatickou obrazovku na velitelském můstku?"

Rhodan mlčky přikývl. Netušil, kam druisant svou otázkou min.

„Dobře. Nespouštějte tedy panoramatickou obrazovku z očí. Ušetří vám to zbytečné otázky a mně zdlouhavé vysvětlování. Sami budete vidět, co se děje."

Otočil se a vyšel z místnosti. Dveře se za ním zavřely.

O půl hodiny později Rhodan pochopil, co měl Baiwoff na mysli.

Gigantické motory pevnosti začaly pracovat a obrovitý útvar se dal pomalu do pohybu. Planeta Dwellion se začala vzdalovat a v popředí se objevilo žluté slunce Dewel.

Atlan se mlčky otočil a sedl si ke stolu. Rhodan ho následoval a vzápětí se k nim připojil i Roi Danton. Přinesl s sebou láhev a postavil ji doprostřed stolu.

„Proč tak vážné obličej, pánové? Musíme se na věc dívat optimisticky, řekl bych. Konečně máme dost klidu a Času na napití se ertruského vína. Což bych doporučoval. Prý povzbuzuje myšlení."

Atlan na Roje zamyšleně pohlédl a pak řekl: „V tom případě sis ho měl dát už před pár lety."

Rhodan se pousmál a kývl na svého syna. „Byl bys tak hodný a přinesl nám

skleničky?"

6.

Když se Gucky vrátil z jednoho z průzkumných skoků, přinesl s sebou Gorašinův bojový skafandr. Našel ho v mutantově kabině.

„Napadlo mě, že bys ho mohl potřebovat. Kabiny nehlídají, takže budu moci sehnat i zbylou výstroj. Ras a Melbar budou taky potřebovat skafandry.“

Kasom, specialista a generál USO, viditelně pookřál.

„Ty opravdu myslíš na všechno maličký. Mimochodem, Ras a Gorašin mě jmenovali velitelem našeho malého komanda. Doufám, že s tím souhlasíš.“

Někdo musí nést zodpovědnost a já mám nejširší ramena.“

„Jistěže souhlasím, velký. Za svobodu sice vděčíte jen mně, ale rád se vrchního velení vzdám.“

„Protože si beztak dělá, co chce,“ zabručel Ivan.

Gucky poznámku ignoroval.

„Co podnikneme, až přinesu ostatní věci?“

Melbar Kasom náhle zvážněl.

„V žádném případě se neukážeme v CRESTU IV. Naším úkolem bude vyvolat neklid mezi vojáky, znejistit je a zastrašit, ale mělo by se tak stát mimo loď. Navíc by byla hloupost demolovat naši vlastní loď. Neměl bych ale nic proti tomu, kdyby pár strojoven a energetických stanic v pevnosti vylétlo do vzduchu. K čemu máme Gorašina?“

„Zcela správně,“ souhlasil Gucky. „K čemu máme Gorašina? Stačí, když se koukne na robota a beng! To bych chtěl taky umět...“

„Štěstí, že to neumíš!“ zvolal Ivan vyděšeně. „Navíc toho umíš dost. Kdy bys byl živý zapalovač jako já, byl by celý vesmír v ohrožení a...“

Kasom pochopil, že jestli včas nezasáhne, rozpoutá se dlouhá diskuse.

Rychle řekl;

„Gucky, přines teď zbylé skafandry a zbraně. Ať tě ale nikdo nevidí!“

„Je to úplně bezpečné,“ ujišťoval ho mysob. „Shromáždili zajatce ve velkých místnostech. Kabiny už prohlédali. Nikdo nepočítá s tím, že by ještě někdo běhal na svobodě. Tak zatím...“

„Dost mě trápí,“ ozval se najednou Ras Čubaj, „že se nijak nemůžeme spojit s Rhodanem. Hodně by ho uklidnilo kdyby věděl, že jsme na svobodě. A také by to posílili morálku mužstva.“

Melbar Kasom se usmál.

„Jsem přesvědčený, že už to Rhodana napadlo, Rasi. Viděl jste přece to sčítání přes interkom. Všiml jste si, že si nechal hlásit jména přítomných mutantů? Jistě si spočítal na prstech, kdo unikl. Kromě toho ví, že teleportéři se dostanou odevšad, když jsou při vědomí. Nemusíme si o něj

dělat starosti. A ještě něco: v pevnosti se brzy začnou dít věci, které Rhodanovi poskytnou důkaz o naší přítomnosti."

Gucky se brzy vrátil i s Ertrusanovým těžkým skafandrem. Hodil ho jednoduše na zem, oťel si čelo a vyhrkl: „Do toho by se vešel dinosaurus! Jak na sobě můžeš nosit tolik věcí a nepadnout po prvním kroku?"

Než stačil Melbar něco říct, myšob zase zmizel.

Celkem se teleportoval ještě pětkrát. Pak byli všichni vystrojeni tak, že by mohli porazit běžnou armádu.

Když všechno přezkoušeli, řekl Melbar Kasom: „Nezapomeňte na hlavní pravidlo: nikdo nás nesmí vidět! Kdyby se to přece jen stalo, nemáme jinou možnost než příslušného Dumfrie zabít. Zní to snad krutě, ale s námi taky nikdo nejednal jako s přáteli! Znovu opakuji: zabíjet jedině v případě nouze! Žádné akce v lodi, pouze v pevnosti, alespoň prozatím. Já zůstanu tady a vy se postaráte o to, aby v pevnosti vypukla panika. Budou muset bojovat proti neviditelným, proti duchům. Já zatím připravím první korvetní flotilu ke startu. Je to deset lodí. kdyby bylo třeba, můžeme je použít. Zapnu interkom, abych věděl o všem, co se děje v CRESTU IV. Gucky se ke mně může v určitých intervalech vracet a podávat mi hlášení."

Odmkl se. „Všechno jasné?"

Gorašin přikývl, přičemž Ivan byl o zlomek vteřiny rychlejší než Ivanovic. Gucky uchopil dvouhlavého mutantu za pravou paži a řekl jen: „Tak zatím, velký!"

Ras Čubaj vzal Gorašina za levou ruku a na Guckyho znamení se teleportovali.

Soustředili se na vnitřek pevnosti. Bylo důležité, aby se jim první skok podařil. Později, až budou znát jednotlivé místnosti, bude vše jednodušší. Materializovali se v sále plném strojů, kde panoval nesmírný hluk.

Rozhlíželi se

na všechny strany, ale neviděli jediného vojáka. Tři nebo čtyři roboti se zabývali údržbou strojů. Zdálo se, že nejsou naprogramováni na nic jiného, protože mutanty ignorovali. Gucky však chtěl mít naprostou jistotu. Pustil Gorašina a odhopkal k prvnímu robotovi. Ras Čubaj zalapal po dechu, když viděl, jak se mu my sob jednoduše postavil do cesty. Robot ho sice zaregistroval, ale obloukem ho obešel to bylo vše.

„Nestydatost, takhle mě ignorovat ale •pro nás je to dobré," mínil Gucky, když se vrátil }c ostatním. „Vidí mě, ale jeho pozitronický mozek neregistruje žádné nebezpečí."

„Mám nechat něco vylézt do vzduchu?" zajímal se Gorašin.

„Ještě je příliš brzy," odmítl Ras Čubaj. „Bude lepší, když se tu nejdříve trochu porozhlédneme."

Teleportéři vzali opět Gorašina mezi sebe a skočili o deset kilometrů dál.

Tentokrát neměli tolik štěstí.

Rematerializovali se na chodbě a než se stačili rozdělit, zahnuili k nim z boční chodby dva Dumfrioové. Zmateně se zastavili, když spatřili postavy v bojových skafandrech. První těžké rozhodování přišlo rychleji, než mutanti čekali.

Dumfrioové jim ho ulehčili. Jeden z nich vytáhl paprskomet a druhý ho rychle následoval.

„No vida," zabručel Ivan Gorašin. Obě želvovité bytosti byly mrtvé dřív, než stačily vypálit jediný výstřel.

„Bude lepší, když se budeme teleportovat jen v případě nouze. Proč nezapnout deflektory? Budeme neviditelní a můžeme se pohybovat nerušené," mínil Ras Čubaj.

V příští vteřině po nich nebylo ani stopy, i když stále ještě stáli v chodbě. Chytili se za ruce, aby se neztratili. Když potkali robota, přitiskli se prostě ke stěně, a robot kolem nich prošel, aniž by zpozoroval jejich přítomnost. O dvě hodiny později se znovu dostali do místnosti, do níž se teleportovali z CRESTU IV. Rozhodli se, že začnou se sabotáží.

„Navrhoval bych ten velký přístrojový panel," prohlásil Ivanovic a ukázal na černou stěnu, před níž stál robot. „Ta určitě pěkně bouchne."

Gucky a Ras Čubaj se schovali a Gorašin zaměřoval cíl. O několik vteřin později, když přístrojový panel rozčísl jasný blesk, se vrhl stranou pod velký strojový blok.. Tlaková vlna vyvolaná explozí roztrhala robotaiidržbáře na kusy. Na protilehlé straně haly se rozječela siréna. Zřítíla se část stropu a zasypala chodbu. Přiběhli dva noví roboti, aby zjistili škody. „Za chvíli se tu budou dít věci," mínil Gucky a vstal. „Bude lepší, když zmizíme."

Cestou k další energetické stanici potkali Dumfrie, kteří se zbraněmi v rukou pospíchali do strojovny. Jeden se srazil s neviditelným Gorašinem a upadl. Začal hlasitě ječet, ale ostatní se o něj nestarali.

„Jsi prostě moc tlustý," napomenul Gucky dvouhlavého mutanta. „Jsi tlustý dokonce i tehdy, když jsi neviditelný."

„Nanejvýš logická poznámka/" mínil Gorašin.

Šli dál. Nepotkali jediného vojáka ani robota. Přesto nechali deflektorové štíty zapnuté.

Ras Čubaj pomocí svých citlivých přístrojů lokalizoval další energetickou centrálu. Gucky telekineticky otevřel elektronický zámek, aby se nemuseli teleportovat. Vstoupili dovnitř a zjistili, že našli přesně to, co hledali. Bylo to energetické zásobovací zařízení s velkým rozdělovačem. Kdyby ho zničili, ocitly by se pravděpodobně velké čisti pevnosti náhle bez energie. „Můžeš si šetřit síly, Gorašine," řekl Gucky a chvíli se hrabal v kapsách, až našel malý atomový granát. „Umístím to vajíčko tak, že celý rozdělovač

vyletí do vzduchu. Jestli tohle neprobudí ty želvy ze zimního spánku, tak ať se jmenuju Pizizubka!"

„Pro mě za mě," zabručel Ivan.

Ras Čubaj zůstal stát u dveří, zatímco Gucky se teleportoval k rozdělovači. Po chvíli se vesele vrátil k ostatním.

„Bude to trvat přesně pět minut. Máme tedy dost času. Navrhuju, abychom skočili tak o dvacet kilometrů dál do pevnosti, kde nás určitě nebudou čekat. Tady brzy vypukne peklo a bude to ještě horší, když se něco stane dvacet kilometrů odtud."

„Dobrý nápad," souhlasil Ras Čubaj.

Vzali Gorašina mezi sebe a skočili. Deflektorové štíty nechali zapnuté, takže když se rematerializovali, byli stále ještě neviditelní. To bylo jejich štěstí.

Stáli v obrovské hale, vysoké alespoň deset metrů. Místnost byla obdélníkového tvaru, asi dvě stě metrů široká a Čtyři sta metrů dlouhá, a na první pohled připomínala kasárenský dvůr. Sem a tam po ní pochodovalo několik oddílů vojáků.

„Dobré nebe!" záupěl Gucky tiše, takže ho mohli slyšet jen jeho přátelé.

„Ještě tohle! Ti budou mít radost, až to execírování za tři minuty skončí."

Protože byli neviditelní, nemohli být na bezpečnějším místě. Výhled do všech stran byl volný a kdyby se k nim někdo blížil, stačili by se včas vyhnout.

Netrvalo dlouho a ozvala se siréna. Dumfriové zapomněli na cvičení a rozeběhli se do všech stran. Porazili přitom velícího důstojníka, který zůstal ležet na zádech a bezmocně máchal rukama i nohama ve vzduchu.

„Pomůžu mu," prohlásil Gucky a zmizel, než ho přátelé stačili zadržet. Byl to nezapomenutelný pohled. Gorašin a Ras Čubaj nemohli zjistit, jestli se neviditelný Gucky velitele dotkl nebo ho postavil na nohy telekineticky. V každém případě se Dumfri vznesl půl metru do vzduchu, otočil se a dopadl zpátky na zem na všech šest. Zmateně se rozhlížel na všechny strany a pak se dal na útěk. Houkal přitom jako parník.

Gucky se vrátil k ostatním.

„Můžete se spolehnout, že teď bude ostatním vykládat úděsné strašidelné historky. A nejlepší na tom je, že mu nebude nikdo věřit!"

Když dorazily první zprávy o událostech v pevnosti, ztratil druisant Kibosh Baiwoff na okamžik svůj klid. Poradil se s Agenem Trumbem a oba Inženýři ze základny se rozhodli vyslechnout Perryho Rhodana a jeho nejbližší spolupracovníky.

Melbar Kasom mezitím připravil deset korvet ke startu, zapnul si deflektorový štít a vydal se na průzkum. Pro případ, že by se mezitím vrátili oba teleporteři s Gorašinem, nechal jim v KC 1 krátkou zprávu.

V CRESTU IV panoval klid, přesto Kasom tu a tam potkával strážce. Antigravovou šachtou se dostal na velitelskou palubu. Opatrně se přiblížil k velitelskému můstku. Zavřel za sebou dveře, v klidu se posadil před kontrolní panel a postupně zapínal jednu interkomovou stanici po druhé. Získal tak přehled o tom, co se v lodi děje. Čirou náhodou přitom zachytil i místnost, v níž se konal výslech. Kibosh Baiwoff a Agen Trumb se usadili v křeslech. Vpravo a vlevo od nich stáli těžce ozbrojení vojáci. Po chvíli se otevřely dveře a dovnitř vešli Perry Rhodan, Roi Danton, Atlan a plukovník Merlin Akran. Druisant je zdvořile, ale pevně vybídl, aby si sedli.

Pak ihned přešel k věci: „Nebudou-li okamžitě zastaveny sabotáže v mé pevnosti, bude to pro vás mít ty nejhorší následky. Upozorňuji tě, Perry Rhodane, že bych jen nerad nechal zabít sto tvých lidí. Pokud však útoky nepřestanou do doby, již vy nazýváte hodinou, nebudu mít jinou možnost. Co mi k tomu můžete říci?"

Rhodan byl upřímně překvapený, stejně jako jeho tři druhové. Pochopitelně ihned pomyslel na zmizelé mutanty a Melbara Kasoma a do tajné radosti se mu vmísila obava. Bylo mu jasné, že mutanti s Gorašinern pronikli do pevnosti a pokoušejí se v ní vyvolat paniku a nepokoj. Na druhou stranu by bylo nezodpovědné lehkomyšlně způsobit smrt sta Pozemšťanů.

„Nevím, o čem mluvíte," řekl. „Zajal jste celou mou posádku. Dávám vám své slovo, že jsem do pevnosti neposlal žádné speciální komando, aby tam provádělo sabotáže. Musí to mít jinou příčinu, již vám však bohužel nedovedu vysvětlit."

Kibosh Baiwoff se nenechal zmást.

„Když pro tebe smrt sta lidí nic neznamena, mohu počet zvýšit na pět set. Budovatelům centra na nevýznamných lidech nezáleží. Chtějí se setkat pouze

s vámi. Přemýšlejte o mé nabídce. Máte hodinu čas."

Rhodan byl skutečně bezradný. Kdyby přiznal, že oba teleportéři, odpalovač Gorašin a také Melbar Kasom jsou na svobodě, pustil by tím svůj největší trumf. Na druhé straně nemohl riskovat životy členů posádky.

Ledově prohlásil: „Zapomínáte, že jsme přistáli na planetě Bestií. Je zcela možné, že několik mladých exemplářů této dobrodružné rasy tajně proniklo do naší lodi a schovalo se v ní. Dále je možné, že ji stejně nepozorovaně Bestie zase opustily a začaly s ničivými akcemi. Jeli tomu skutečně tak, nemám s tím nic společného a nemohu být tudíž volán k zodpovědnosti. Musíte se pokusit tyto Bestie zajmout nejsou pod mou kontrolou."

Melbaru Kasomovi se zdálo, že sebou Kibosh Baiwoff trhl. Už jen zmínka o Bestiích v něm musela vyvolat šok. Myšlenka, že by se mohly zdržovat v jeho pevnosti, ho téměř připravila o rozum. Rhodan tak zabil dvě mouchy

jednou ranou. Za prvé se zbavil zodpovědnosti za události v pevnosti a za druhé nahnal Inženýry ze základny strach, který tak rychle nepřekoná. Aniž by čekal na druisantovu reakci, Rhodan pokračoval: „Je pochopitelně také možné, že se tyto mladé Bestie schovávají zde na CRESTU IV. Musíte tedy počítat s tím, že si vaši Dumfrioové všimnou, že jsou v relativně malém prostoru

se svými smrtelnými nepřáteli. Co se pak stane, víte jistě nejlíp sám. Ještě jednou však .zdůrazňuji, že za to nejsem zodpovědný. Dosud jsem o přítomnosti Bestií zde na palubě nevěděl."

Oba ozbrojení důstojníci stojící po boku Inženýrům ze základny, nedokázali skrýt neklid. Na jejich jinak bezvýrazných tvářích se zřetelně rýsoval strach. Melta ar Kasom dostal náhle nápad. Když už Inženýři ze základny a Dumfrioové předpokládají, že do pevnosti pronikly Bestie, a když ještě ke všemu museli předpokládat, že několik těch Bestií se nachází na palubě CRESTU IV proč vlastně ne?

Skrjen o to, utvrdit je v této víře.

Jeden z důstojníků náhle ztratil nervy. Vrhł se ke dveřím a zmizel v chodbě, než mu v tom mohl kdokoli zabránit. Kibosh Baiwoff vyskočil a zase klesl zpět do křesla. Chladně pohlédl na zbylého důstojníka.

„Jste zodpovědný za to, že poručík Hoo nebude za deset minut mezi živými. Nic z toho, co bylo proneseno v této místnosti, nesmí vejít ve známost. Pospěšte si."

Důstojník vyšel z místnosti.

Kibosh Baiwoff pohlédl na Rhodana.

„Možná mě chceš jen znepokojit, Pozemšťane. Podařilo se ti to. Horší je, že jsi znepokojil i Dumfrie. Víš, co to znamená. Budete teď asi odvedeni zpátky. A nezapomeň, co jsem řekl. Jestli sabotáže v mé pevnosti neustanou, budeš výhradně ty sám zodpovědný za to, co se pak stane."

Rhodan neodpověděl. On, Atlan, Roi Danton a plukovník Akran se nechali bez odporu odvést.

Melbar Kasom napjatě sledoval, co bude dál.

Agen Trumb řekl: „Myslíte, že se jedná o Bestie? Nemohou to být spíš Pozemšťané s paraschopnostmi? Možná se jim podařilo utéct a vniknout do pevnosti. Pak by za to byl Rhodan zodpovědný."

„Bohužel to nevíme. A dokud to nevíme, nesmíme zabít ani jediného Pozemšťana, jen jsem blufoval a doufám, že to Rhodan nepoznal."

To bylo vše, co Kasom potřeboval vědět. Vypnul interkom a přemýšlel. Jeho původní nápad začal nabývat pevnějších forem. Nikým nepozorován se vrátil zpět do hangáru.

Lístek se vzkazem pro mutanty ležel stále ještě na svém místě.

7.

Zatímco v pevnosti se i nadále děly nepochopitelné a strašidelné věci, Melbar Kasom nezůstal"nečinný. Neměl sice tělo a schopnosti Halu tana, ale byl to pořádný obr a když se někdo nedíval pozorně, snadno si ho mohl s Haluťanem splést, obzvláště když měl na sobě svůj rudý bojový skafandr. Pravda, Kasom měl jen dvě nohy a dvě ruce a nedokázal změnit buněčnou strukturu svého těla tak, že by jím bylo možné prorazit ocelovou stěnu. Byl prostě jen velký a silný to bylo vše.

Ale na zmatení nepřítele to bude stačit.

Aktivoval deflektor a opustil hangár IA. Ze skryše pozoroval zajetí dvou kadetů a viděl, jak je vedou zpět do jídelny.

„Stateční chlapíci," zamumlal. „Bohužel se snažili marně. Tak jednoduché to není."

Dumfriové, kteří Pszyka a Mollera zajali, se vrátili zpět na svá místa.

Museli . přitom projít kolem Kasoma. To byla jeho příležitost. Vypnul deflektorový štít a náhle ho bylo vidět. S příšerným řevem se vyřítíl proti vojákům.

Prekvapené želvy zkameněly hrůzou. Kasom řádl jako šílenec. Postaral se však o to, aby dva Dumfriové přežili a uprchlí. Chtěl, aby se jeho přítomnost v lodi co nejdřív rozhlásila. Pokud budou Dumfriové přesvědčení o tom, že se na lodi pohybují „Bestie", ani nejhorší výhrůžky Inženýrů ze základny jim nezabrání hledat spásu v útěku.

Ertrusan si opět zapnul deflektor a antigravovým výtahem vyjel na velitelskou palubu. Když tam dorazil, zjistil, že všude pobíhají k smrti vyděšené Dumfriové na útěku před Bestiemi, jež se tak náhle objevily.

Důstojníci se je marně snažili zadržet. Na několika místech CRESTU IV byly otevřené výpusti. Vypukla nepopsatelná panika.

Když se o událostech dozvěděl Kibosh Baiwoff, okamžitě vyhlásil poplach. Věřil teď, že Perry Rhodan neblufoval. „Tenhle Melbar Kasom je ale hlavička," prohlásil Gucky, když si tři přátelé dopřáli přestávku na oddech. „Jasně vnímám jeho myšlenky. Odešel z hangáru a teď hraje v lodi Haluťana. A hraje ho tak dobře, že si za chvíli sám bude myslet, že je Haluťan."

„Jen aby to dobře dopadlo," mínil Gorašin. „Jestli ten Kibosh Baiwoff ztratí nervy, mohlo by ho třeba napadnout zabít Rhodana. Doufám, že na to Kasom myslel."

Gucky přikývl.

„Myslel. Je přesvědčený, že Budovatelé centra Baiwoffovi rozhodně zakázali zabíjet vůdčí osobnosti Pozemšťanů. Rhodan je tedy v bezpečí. Zato Dumfriům se moc dobře nedaří. Nejsou k udržení."

„A kam chtějí jít?" zajímal se Ras Čubaj. „Až se dozvedí, že Bestie jsou i

tady v pevnosti, nezbude jim nic jiného, než nastoupit do lodí a odletět. A v tom jim Inženýři ze základny zcela jistě zabrání. Je to zajímavá situace. Dosáhli jsme přesně toho, čeho jsme dosáhnout chtěli a přesto jsme v bryndě. Nemůžeme osvobodit Rhodana a ostatní. Nemá teď smysl přestat a pokračovat taky ne."

Tentokrát s ním Gucky nesoouhlasil.

„Jistěže budeme pokračovat. Musíme je tak zmást, že nebudou absolutně vědět kudy kam. Navrhují, abychom poškodili pohon pevnosti, takže nebude moct letět dál. Určitě jste si všimli, že jsme nabrali rychlost a přešli do lineárního prostoru. Musíme se postarat alespoň o to, abychom se vrátili zpět do normálního vesmíru. Tak setřeseme doprovodnou flotilu a budeme mít větší možnosti."

„Co ten malý všechno neví!" řekl Ivan Ivanovic Gorašin. .

„Dám si teď ještě balíček koncentrátů," prohlásil klidně Gucky, „a pak to zase vypukne. Mám teď takovou správnou náladu..."

Gorašin zamručel něco nesrozumitelného. Ras Čubaj se sám pro sebe usmál.

Opět si zapnuli deflektorové štíty a vydali se na cestu. Po krátkém hledání objevili pohonnou centrálu, kde se schovali mezi dvěma mohutnými generátorovými bloky. Nikde nebyli žádní Dumfriové, zato se v místnosti pohybovaly nejméně dva tucty údržbářských robotů.

„Ted bych se ale rád pobavil," zašeptal myšob a zaměřil jednoho robota, který měl přibližně lidské tvary. „A to někdo tvrdil, že nic, co je těžší než vzduch, nemůže létat!"

Pomocí svých telekinetických schopností dokázal opak. Robot náhle ztratil pevnou půdu pod nohama a vznesl se ke stropu, který byl minimálně deset metrů nad podlahou. Ostatní roboti se o tento fenomén nestarali. Oběť samotná snad o zázraku pozitronicky uvažovala, nijak však nereagovala. Robot zareagoval, až když ho Gucky pustil narazil na tvrdou kovovou podlahu a rozprskl se na součástky.

„Myslím," poznamenal Ivanovic Gorašin vyčítavě, „že jsi poněkud brutální, Gucky."

Myšob se ušklíbl.

„Hrát si s roboty byla vždycky moje vášeň. Kromě toho je to taková hádanka pro Dumfrie. Můžou si teď lámat hlavu, proč se jim najednou začali rozprskávat roboti!"

„Upravit" vhodně zařízení nebylo jednoduché. Motory nesměly vypadnout úplně, musely však být natolik poškozeny, aby se pevnost spolu s CRESTEM IV vrátila zpátky do Einsteinova vesmíru.

Ras Čubaj ukázal na mohutný kovový blok.

„Jestli se nepletu, je tohle protějšek našeho Kalupovaho konvertoru. Když

ho poškodíme, je s lineárním letem amen. Myslím, Ivane a Ivanoviči, že by to bylo něco pro vás."

Obě Gorašinovy hlavy svorně přikývly. „Schovejte se," řekl Ivan. „Dost to bouchne."

Ivan Ivanovic Gorašin se zaměřil na jediný bod obrovského kovového bloku, nespouštěl ho z očí a vyvolal malou atomovou detonaci. Pak rychle uskočil stranou, aby ho nezasáhly poletující kovové úlomky. Tlaková vlna smetla a zničila několik robotů. Ostatní přerušili dosavadní Činnost a vydali se odstraňovat škody. Exploze roztrhala celý vnitřek konvertorového bloku. Pokud se skutečně jednalo o generátor pro lineární pohon, musela pevnost v této chvíli přerušit svůj let.

Rozječela se siréna a v příští vteřině vtrhly do místnosti hlídky. Když uviděly škody, vypadaly nejdřív zcela bezradně. Několik z nich začalo dávat pokyny robotům, ostatní zmizeli. Gucky se pobaveně zasmál, zdržel se ale komentáře.

„Myslím, že je načase porozhlédnout se taky mimo pevnost," mínil Ras Čubaj. „Rád bych věděl, jestli byla naše akce úspěšná. Když ne, zkusíme to na jiném místě."

Počkal, až Gucky chytí Gorašina z druhé strany, a pak se teleportovali. Rematerializovali se ani ne dvacet metrů od CRESTU IV.

A na nebi svítily hvězdy.

Když se pevnost nedokázala udržet v lineárním prostoru a spadla zpět do normálního vesmíru, přestal se druisant poprvé ovládat. Rozeřval se na Agena Trumba, jako by to byl on, kdo nesl za vinu za události minulých hodin.

„Bestie v lodi, kterou jsme dobyli! To je příšerné! Musí to být ještě mladá Bestie, jinak bychom registrovali její buněčné záření. Okamžitě vyšlete komando, Trumbe, a nechte ji najít a zabít!"

Ačkoli měl Agen Trumb o dva modré kameny méně než druisant, neuposlechl bez odporu.

„Dobře, postarám se to. Ale vy se zase postarejte o to, aby nám ti zatracení Pozemšťané nedělali potíže ještě i jako zajatci. Víte stejně dobře jako já, že je musíme doručit všechny živé. Kdyby nebylo tohoto rozkazu, věděl bych přesně, co dělat."

„To vím také. Ale bohužel máme svázané ruce. Jděte na to, druisi!"

O rozkazu Budovatelů centra Rhodan pochopitelně nic netušil. Domníval se, že jeho lidé jsou stále v nebezpečí života. Počítal s tím, že je každým okamžikem zlikvidují. Zvláště v případě, že Inženýři ze základny ztratí nervy. A to se mohlo stát každou chvíli . . .

Inženýři ze základny byli v obtížné situaci. Nedosáhli žádného významného vítězství. To pomýšlení Rhodana uklidňovalo. Rozhodně ho však

neuklidňovalo, že nemá žádné spojení s mutanty a s Melbarem Kasomem. Tři muži a myšob byli odkázáni sami na sebe a jednali na vlastní pěst. Bylo však dobré vědět, že jsou ještě na svobodě.

Také oba Haluťané byli volní.

Ztratili pevnost, když přešli do lineárního prostoru. Podařilo se jim ji znovu vystopovat a nepozorovaně se k ní přiblížit, ale Icho Tolot považoval za rozumné držet se zatím v pozadí.

Haluťané byli dalším Rhodanovým trumfem. A on byl rozhodnutý v pravou chvíli rozehrát všechny trumfy.

Ona chvíle však ještě nenastala.

Melbar Kasom čekal na CRESJU IV.

Gucky, Gorašin a Ras Čubaj čekali v pevnosti.

Ich o Tolot a Fancan Teik čekali ve své lodi.

Zdálo se, jako by celá galaxie zadržela dech,

„Za všechno mi zaplatíš, Rhodane," řekl Kibosh Baiwoff, když si nechal přivést zajatce. „Jednal jsem s tebou a s tvými lidmi slušně, ale..."

„Žádám jen, aby se s námi jednalo přiměřeně situaci. Jsem nejvyšší představitel hvězdné říše a požádal jsem vás po pomoc to je vše. Máte-li potíže, můžete je připsat jen sám sobě. Teď už vám nemohu pomoci."

Pohlédli na sebe a žádný z nich nevěděl, co by měl ještě říct.

Pak se Kibosh Baiwoff otočil a beze slova opustil místnost. Rhodana odvedli zpátky.

Když mu Atlan vyšel vstříc, usmál se.

„Už to nebude dlouho trvat," řekl přesvědčeně.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Baiwoff, Kibosh: Inženýr ze základny. Trumbův přímý nadřízený a požívá titulu druisant

Jet (spáče jet): kosmická stíhačka s velkým doletem a dostatečnou výzbrojí, aby se dokázala ubránit napadení. Posádka zpravidla dvoučlenná, v případě nouze však lze umístit i více osob. Novější typy jsou vícemístné: Kosmická loď o průměru třiceti metrů dosahovala nadsvětelných rychlostí. Mají

Kalupův konvertor pro lety lineárním prostorem

Kasom, Melbar: Ertrusan, generál, specialista USO, odborník na ultraenergetické zbraně, potomek kolonistů ze Země na planetě Ertrus, v soustavě Kreit, Váží přes šestnáct metráků, vysoký dva a půl metru a v ramenou má víc než dva metry. Jeho obrovská ruka má větší objem než hrudní koš normálního Pozemšťana, ale umí s ní zacházet obdivuhodně jemně.

Majer: kadet, člen posádky CRESTU IV, spojař

Miller: kadet, člen posádky CRESTU IV, spojař, pokusil se o útěk při obsazení CRESTU IV Dumfriemi.

Pszyk: kadet, člen posádky CRESTU IV. pokusil se o útěk při obsazení CRESTU IV Dumfriemi.

Trumb, Agen: Inženýr ze základny, je oslovován druis.

Clark Darlton KOSMICKÁ PAST

Vychází v edici Perry Rhadan, sv. 348, ISSN 121279900

Z německého originálu Die kosmische Falle, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Michaela Škultéty.

Vydal jako svou Čtyřtisící dvoustou druhou pjjblikaci IŽ, s. r. o.. Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Pfibík. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r.

o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6,

Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.